

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

Cord Sister

genaamd
RAFFLES
DE GROOTE ONBEKENDE
DE LANGZAME VERGIFTIGING

15 cent.

Over hem stond als uit den grond verrezen een dreigende figuur.

No. 1310.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN, BOEK EN KUNSTHANDEL LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM

Exploitant voor België H. JANSSENS, Hoveniersstraat 8, LEDEBERG-GENT

NIEUWE SERIE

DE LANGZAME VERGIFTIGING

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

EEN ZONDERLINGE ZAAK.

Lord William Aberdeen was bezig zich in de slaapkamer van zijn prachtige villa, in de Cromwellstreet te Londen, in avondtoilet te steken.

Voor den grooten, tot op den grond reikenden spiegel staande, strikte hij met de grootste zorg zijn witte das.

Door een openstaande deur wisselde hij van tijd tot tijd eenige woorden met een onzichtbaar persoon, die in het aangrenzend vertrek blijkbaar dezelfde bezigheden verrichtte als zijn lordschap.

Nadat het witte strikje keurig op zijn plaats zat nam Lord Aberdeen een grijs zijden rokvest van een stoel en trok het aan.

Langzaam knoopte hij een voor een de drie matgouden knoopjes toe en trok het kleedingstuk glad.

— Heb jij veel lust om vanavond naar de Windsor Club te gaan, Charles ? riep hij door de openstaande deur.

— Wil je de waarheid weten, Edward ? werd er teruggeroepen.

— De waarheid en niets dan de waarheid!

— Nu, dan wil ik je wel bekennen dat de lust niet overgroot is, maar ik weet met den

besten wil van de wereld niet, waar wij vanavond anders zouden moeten heengaan. Het seizoen is reeds geruimen tijd afgelopen, onze beste acteurs vertoeven in de badplaatsen en het krioelt te Londen van vreemdelingen, zoodat de hoofdstad voor een echten Brit ongenietbaar is geworden!

— Je hebt gelijk, riep Lord Aberdeen zuchtend, er staat ons geen andere weg open.

— En het ergste is, dat wij deze gansche week reeds in werkeloosheid hebben doorgebracht, riep de stem.

— Juist, dat is zeker het grootste ongeluk!

— Deed er zich maar weer eens een bijzonder geval voor!

— Wacht eens even — je kunt toch moeilijk verlangen, dat wij bij voortduring een slag slaan zooals bij de opgraving van den schat der Hugenoten op Sicilië!

— Je hebt gelijk! Ik kan het niet verlangen en toch doe ik het! Zoo is de mensch nu eenmaal

— Laat ons hopen, beste Charles, dat wij op de Windsor-Club, waar wij nu sedert een dag of vijf voet geen gezet hebben, weer iets vinden, dat ons ontrukkt aan dezen staat van niets doen.

— Ik deel dien wensch met je, Edward! werd er geroepen en op dat oogenblik verscheen er een knappe man in de deuropening, met blozend gelaat en lachende blauwe oogen, zeer elegant gekleed in een avondtoilet van onberispelijke snit.

— Het zou niet zoo zeer te verwonderen zijn want je zult je wel herinneren, dat we in de zalen van de rijkste Club van Londen menigmaal de stof hebben gevonden van menige van onze meest opwindende avonturen!

— Ik mag het lijden, riep de jonge man uit, die niemand anders was dan de meest vertrouwde vriend van Lord Aberdeen, die zich op zijn beurt van dezen naam bediende om daarmee zijn ware hoedanigheid van Koning der gentlemen-inbrekers te verbergen.

Inderdaad, deze schatrijke lord, de meestbekende philanthroop van Londen en misschien wel van geheel Engeland, was niemand anders dan John Raffles, de Groote Onbekende, die sedert eenige jaren deze prachtige vilal bewoonde, een der schoonste van de Engelsche hoofdstad.

De man, die zooeven in de deuropening was verschenen, Charles Brand, was de vertrouwde van zijne Lordschap en beheerde sedert jaren diens onmetelijk vermogen, met een ijver en trouw en een nauwgezetheid, die hem de volle genegenheid en dankbaarheid van zijn lordschap deelachtig had doen worden, terwijl deze tevens nog met banden van onbreekbare vriendschap aan den jongen man gehecht was.

John Raffles had nu eveneens zijn toilet beëindigd en vertoonde zich nu als de eerwaarde Lord, welke rol hij al zooveel jaren met onnavolgbare virtuositeit speelde.

— Zullen wij ons door Henderson naar de Club laten rijden? vroeg Brand, dan zal ik even naar de garage telefoneeren.

— Och, laat hem maar met rust, hij heeft vandaag al zooveel gereden, merkte Raffles op. Het is verrukkelijk weder — een wandeling zal ons na ons diner niet schaden.

— Ik verlang niets liever!

De twee vrienden namen hun hoogen hoed ter hand, sloegen een overjas over den arm en begaven zich naar de vestibule, waar de oude kamerbediende van den Lord, de grijze Gaston, eerbiedig de deur voor hen opende.

— Komt Mylord laat terug als ik vragen mag, vroeg de oude man met een blik van trouwe aanhankelijkheid op het fijnbesneden gelaat van zijn meester.

— Ik weet er werkelijk niets van, mijn beste Gaston, zeide Raffles, terwijl hij den grijsaard vriendelijk de hand op den schouder legde, dat

zal geheel en al van de omstandigheden afhangen.

De oude man zweeg zuchtend.

Hij was reeds lang aan dergelijke ontwijkende antwoorden gewend, welke hij steeds ontving op een vraag, die hem alleen door zijn innige liefde voor zijn meester werd ingegeven.

De twee mannen knikten den kamerbediende nog eens vriendelijk toe en de zware straatdeur viel achter hen dicht. Zij liepen den kleinen tuin door, die de villa van de straat scheidde en begaven zich op weg naar de Windsor-Club, een der weelderigste van Londen, in Oxfordstreet gelegen.

Het was inderdaad een heerlijke avond, en de beide mannen genoten volop van de zachte lucht, en de koelte die op de hitte des daags gevolgd was.

Omstreeks half tien bereikten zij het clubgebouw.

De portier begroette Lord Aberdeen als vicevoorzitter van de Club zeer eerbiedig.

Zij gaven hun goed in de vestiaire af, en begaven zich naar de groote conversatiezaal, die tamelijk goed gevuld was.

Spoedig waren zij beiden in een gesprek gewikkeld met eenige der leden.

Ongeveer een half uur later ging de deur van de groote conversatiezaal weder open en trad er een jonge man van omstreeks dertig jaren binnen.

Hij had een lustelooze houding en zijn fraai geteekend gelaat zag bleek.

Flauw met de hand wuivend naar eenige zijner vrienden, liep hij schoorvoetend door de groote zaal, blijkbaar niet wetend wat hij zou uitspreken.

— Wat ziet Burggraaf Sidney Fulton er hedenavond betrokken uit, merkte Raffles fluissterend een der clubleden op, met wien hij in gesprek was.

— Men kan wel zien, dat gij vijf dagen afwezig zijt geweest, mijn waarde Lord, zeide de aangesprokene lachend, dat is namelijk al vier dagen zoo.

— Maar kent gij er dan de reden niet van? vroeg Brand, zich in het gesprek mengend, en aan wien het mistroostig uiterlijk van den jongen edelman eveneens was opgevallen.

— Welzeker, antwoordde de gevraagde, hij is zoo treurig wegens zijn zuster.

— Hoe dat zoo? vroeg Raffles belangstellend, daar hij voor zoover het met zijn aard in overeenstemming was te brengen groote vriendschap voor den jongen Burggraaf koesterde.

— Wel, men heeft haar een dag of vier geleden een buitengewoon kostbaar diamanten hals-snoer ontstolen, wat niet alleen als familiestuk, maar ook als sieraad van zeer groote waarde

was. Onder juweliers werd het halssnoer op twaalf duizend pond sterling geschat.

— Dat is voor een halssnoer lang niet mis, zeide Raffles, den adem zacht fluitend tusschen zijn lippen uitstootend.

— Er bevonden zich, naar ik in de bladen heb gelezen, niet minder dan zestig steenen aan, waarvan een tiental van buitengewone grootte en allen van het zuiverste water.

— Waren zij bij veel juweliers te Londen bekend? vroeg Raffles, wiens belangstelling was gaande gemaakt.

— Dat wil ik niet zeggen, maar toch zeker bij een tiental, was het antwoord.

— O, dat beteekent niets, zeide Raffles. Dat is evengoed, alsof het in het geheel niet bekend was. Weet gij wel dat Londen ruim twaalfhonderd juweliers telt?

— Neen, dat wist ik niet, luidde het lachend gegeven antwoord, maar als gij het mij verzekert Mylord, dan wil ik het gaarne gelooven.

— En is de zaak bij de justitie aangegeven?

— Dat spreekt vanzelf!

— Heeft zij niets kunnen ontdekken?

— Volstrekt niets!

— Wie was met dat onderzoek belast?

— Naar ik hoor de jonge inspecteur Sullivan, een der beste krachten van Scotland Yard.

— En is er nog geen enkel spoor gevonden?

— Geen enkel!

— Men heeft natuurlijk navraag gedaan bij alle juweliers, of hun geen steenen te koop zijn geboden van buitengewoon zuiver water?

— Natuurlijk heeft men dat gedaan!

— En met gevolg?

— Gedeeltelijk! Bij vier juweliers had zich een man van middelbaren leeftijd aangemeld, die in het bezit was van een zakje zeer fraaie diamanten, die hij te koop aanbood.

— En heeft hij er van verkocht? vroeg Raffles haastig.

— Ja, twee juweliers hebben hem er tezamen vijf afgekocht. De anderen waren om een of andere reden wat huiverig, misschien wel wegens de slechte tijdsomstandigheden. Maar daar komt Sidney zelf aan, als gij belang in de zaak stelt, kunt gij hem zelf wel nadere bijzonderheden vragen.

Inderdaad kwam de jonge Burggraaf langzaam naar het kleine groepje toeslenteren, dat aan de groote tafel in het midden van het vertrek zat.

— Nog steeds geen nieuws, mijn waarde Burggraaf? vroeg nu het Clublid, waaraan Raffles zijn vragen had gesteld.

— Volstrekt geen nieuws, antwoordde de jonge Burggraaf mistroostig. De politie tast volmaakt in het duister. Zij heeft nu alle juweliers-

winkels van eenige beteekenis streng in het oog doen houden, maar de dief heeft zeker onraad geroken en heeft zich niet meer laten zien.

— Ik vermoed dat Lord Abedreen wel veel belang in deze mededeeling zal stellen, zeide de eerste spreker, terwijl hij lachend op den vice-president wees.

Sidney Fulton wierp Raffles een vragende blik toe.

— Ja, Burggraaf, de Baron heeft gelijk, zeide Raffles, terwijl hij Fulton hartelijk toeknikte. Ik kan er niets aan doen, maar ik stel in dergelijke zaken altijd het grootste belang — om een reden, die u waarschijnlijk weinig zal kunnen schelen.

— Mylord, zeide de jonge Burggraaf, terwijl hij bij den vice-president plaats nam, ik weet dat ik mij bevoorrecht mag gevoelen door uw belangstelling, gij hebt daar reeds meermalen blijk van gegeven. Tevens ken ik u meer dan gewone schrandtheid, die ik vaak heb bewonderd — en benijd. Zeg mij eens eerlijk, zoudt ge gelooven, dat mijn lieve zuster haar schoone diamanten, waar zij zoo zeer aan gehecht was, nog ooit terug krijgt?

Raffles keek even zwijgend naar zijn prachtig onderhouden nagels en zag daarop den jongen burggraaf vlak in het gelaat.

— Om daarop te kunnen antwoorden, Burggraaf, zou ik de omstandigheden waaronder de diefstal plaats vond, zeer nauwkeurig moeten kennen.

— Maar hebt gij dan de bladen niet gelezen? riep Fulton verwonderd uit. De meeste bevatten zeer uitgebreide verslagen van het verhoor, dat men mijn zuster heeft laten ondergaan.

— Ik moet tot mijn spijt erkennen, Burggraaf, dat ik sedert een week geen Engelsch blad heb aangerogd, behalve om er den stand der verkiezingen en Lagerhuis-debatten in te lezen. Maar zeg mij eens, of men alleen uw zuster Lucy verhoord heeft.

— Wel neen! Mijn vader en mijn moeder ook!

— Anders niemand?

— O, ik ben er nog lang niet, riep Fulton uit. George Hearst, haar verloofde, en voorts alle bedienden.

— Die allen hun alibi hebben kunnen bewijzen?

— Zoo niet hun alibi, dan toch hun volmaakte onschuld, riep Fulton half verontwaardigd uit. Dat was ook te voorzien, want ons dienstpersoneel is sedert lange jaren in onzen dienst. Van den ouden butler tot het dienstmeisje toe.

— En allen staan zij volmaakt boven verdenking?

— Volmaakt.

— Gij spraakt daar van den verloofde van uw

zuster Lucy, hernam Raffles, ik wist niet, dat zij verloofd was. Sedert lang als ik vragen mag?

— Ongeveer drie maanden!

— Ik behoef zeker niet te vragen of mr. George Hearst volmaakt vrij uit gaat?

— Maar Mylord, riep Sidney Fulton uit, terwijl een donkerroode kleur naar zijn gelaat opsteeg, hoe kunt gij zoo iets vragen. Mijn vader kende dien van George al sedert veertig jaar, en de verloofde van mijn zuster zelf kwam al bij ons aan huis, toen hij nog een jongetje van zes jaar was. Sinds dien tijd kent hij mijn zuster, en tot hun verloving was reeds drie jaren geleden besloten. Ik kan u dit alles zoo in het publiek mededeelen omdat alle heeren die hier zitten mijn vrienden zijn en dit allen even goed weten als ik zelf!

De drie of vier Clubleden, die bij het gesprek aanwezig waren, knikten allen ten teken van instemming.

— George is twee jaren geleden naar Indië vertrokken, teneinde daar een zeer winstgevende betrekking te bekleeden en reeds toen werd afgesproken, dat hij na anderhalf jaar zou terug keeren en zich dan met mijn zuster zou verloven, waarop zij na eenigen tijd te zamen naar zijn standplaats zouden vertrekken, na hier in het huwelijk te zijn getreden. George keerde inderdaad een maand of vijf geleden terug en de verloving had plaats! Neen! Eer ik hem zou verdenken, zou ik nog eerder gelooven, dat mijn vader of ik den diefstal hadden gepleegd. Dat is volmaakt uitgesloten!

— Gij moet het mij niet euvel duiden, waarde Burggraaf, dat ik deze vragen stel, zeide Raffles op vriendelijken toon. Als gij wilt, dat ik mij een oordeel vorm, moet ik ook alle bijzonderheden weten. Mr. George Hearst is zeker rijk?

— Zeer rijk, en hij heeft buitendien een zeer groot vermogen van zijn vader te wachten.

— Nu dan is die zaak natuurlijk afgehandeld, antwoordde Raffles lachend. Aan kleptomanie zullen wij maar in het geheel niet denken. En bovendien steelt een kleptomaan wel, maar hij zal het gestolene nooit verkoopen.

— George een kleptomaan, riep Fulton, ondanks zich zelve luid lachend uit. Hij is het gezond verstand in persoon en zoo normaal van hersens als wie ook.

— Nu, zeide Raffles, terwijl hij opstond, dan heb ik niets anders te verzoeken, dan mij nog eenige bijzonderheden mede te deelen. Gij staat zeker wel toe, dat mijn vriend Charles Brand mede aanwezig is. Ook hij stelt het grootste belang in dergelijke gebeurtenissen en zijn helder oordeel kan u in deze misschien van nut zijn.

— Met het grootste genoegen, Mylord, antwoordde Sidney Fulton.

— Laat ons dan naar de billartkamer gaan, ik heb zooeven gemerkt, dat die zoo goed als verlaten is. Wij kunnen daar ongestoord spreken.

— Trouwens zal het niet lang duren wat ik u te zeggen heb. Want al is de zaak zeer duister, zij is met enkele woorden verteld.

De drie heeren begaven zich gezamenlijk naar de billardkamer, waarvan inderdaad slechts een tafel in gebruik was.

Daar namen zij plaats op een sofa die tegen een der wanden geschoven was en Raffles bestelde whisky soda.

— Gij moet dan weten, dat mijn ouders vier dagen geleden, of om juist te zijn op Maandag een soiree gaven, waarop eenige hooggeplaatste personen aanwezig zouden zijn ter eere van mijn zuster Lucy, die op dien dag juist meerderjarig was geworden.

— Voor gij verder gaat, zeide Raffles, terwijl hij zijn hand op die van den jongen burggraaf legde, wilt gij mij toestaan, dat ik uw mededeeling hier en daar onderbreek, om u iets te vragen, dat mij belang inboezemt, en dat mij anders wellicht door het hoofd zou gaan?

— Welzeker Mylord, vraag gerust alles wat gij weten wilt, hernam de jonge burggraaf haastig, het zal mij een genoegen doen u te antwoorden.

— Het was een zeer groote partij, nietwaar? Er zullen misschien extra bedienden gehuurd zijn?

— Ja Mylord, drie.

— Zijn die menschen verhoord?

— Allen, en voor zoover de justitie kan na gaan, staat hun onschuld onomstootelijk vast.

— Ik dank u, ga maar door als ik u verzoeken mag.

— Het was omstreeks acht uur en wij waren juist van het diner opgestaan. Het spreekt van zelf, dat George Hearst aan tafel was.

— Is hij uw speciale vriend?

— Mijn boezemvriend mag ik wel zeggen, riep Fulton op warmen toon uit. Mijn zuster was reeds geheel en al gekleed en droeg reeds een fraai gedecolleteerd avondtoilet. Mijn zuster en haar verloofde waren in een gesprek gewikkeld, toen ik George plotseling met eenig verwijt in zijn stem hoorde zeggen: „Maar Lucy, wat zie ik nu, draag je je diamanten collier vanavond niet eens, nu er een feest te uwer eere wordt gegeven?” Lucy keek mijn moeder even vragend aan alvorens te antwoorden, als verzocht zij haar om raad. „Zou ik het doen moeder?” vroeg zij. „Welzeker, kind, waarom niet?” antwoordde mijn lieve moeder. „Ik had gedacht dat je dat wel uit je zelf zoudt gedaan hebben.

Bedenk dat er zeer hooge gasten komen vanavond." „Nu, dan zal ik het maar gauw aan gaan doen," zeide mijn zuster vroolijk.

— Mag ik vragen waar het collier gewoonlijk was opgeborgen?

— Steeds in een sterke, geheime kluis, die in den muur van haar slaapkamer was ingemetseld, en waarvan alleen mijn zuster den sleutel had.

— En wat gebeurde er toen?

— Mijn zuster verliet met haar verloofde het vertrek, beiden luid lachend en babbelend. In de deur liet George haar gaan, met de woorden: „Ik wacht wel op je en ga in de rookkamer een sigaret rooken." Mijn zuster snelde naar haar slaapkamer, draaide het electrische licht op en nam, na de kluis geopend te hebben, daaruit het étui met het kostbare collier. Zij zette het étui op tafel en opende het, maar wat ik zeggen wil, Mylord, ik ben toch niet te uitvoerig in mijn mededeelingen?

— Volstrekt niet, Burggraaf, antwoordde Raffles haastig, integendeel, hoe meer gij mij mededeelt, hoe liever het mij is. Ga door, wat ik u verzoeken mag. Ik geloof, dat wat gij mij mededeelt in de hoogste mate spannend belooft te worden.

— Maar spannend in een voor ons hoogst onaangename beteekenis, antwoordde Sidney Fulton op bitteren toon. Mijn zuster had het étui juist geopend en wilde het collier aandoen, toen haar kamenier aanklopte en binnentrad. Het meisje scheen zeer opgewonden en stak daardoor eenigszins mijn zuster aan, die een zeer gevoelig gemoed heeft en gemakkelijk beïnvloed wordt. „Wat is er," vroeg mijn zuster toen het meisje binnentrad. Mijnheer Hearst vraagt of u onmiddellijk even bij hem in de groene kamer wilt komen, antwoordde het meisje. Hij zegt dat hij zooveel een telegram heeft ontvangen.

— Het is goed, ik kom dadelijk! antwoordde mijn zuster. De kamenier verliet het vertrek. Lucy deed snel de sieraden weder in het étui, sloot het vlug, ging de kamer uit, deed de deur op slot, nam er den sleutel uit en begaf zich naar de groene zaal. Daar zat George haar reeds op te wachten met bleek gelaat en een geopend telegram in de handen. Wat is er George? vroeg mijn zuster verschrikt. O, wees niet ongerust, lieve Lucy, antwoordde mijn aanstaande zwager, het zal wel niets te beteekenen hebben, ik moet dadelijk op het ministerie van binnenlandsche zaken komen, in verband met mijn aanstaande terugreis naar Indië. Er schijnt zeer groote haast bij te zijn.

— Een oogenblik, zeide Raffles, die al dien tijd met de grootste aandacht had toegeluisterd, terwijl hij zijn hand ophief, had uw aanstaande

zwager de ontvangst van dat telegram ook reeds aan uw ouders medegedeeld?

— Neen, hij wilde de oudelui daarmede niet lastig vallen. Mijn vader doet na den eten steeds een middagslaapje en neemt het steeds hoogst kwalijk als men hem daarin stoort en mijn moeder hield zich bezig met de voorbereidselen voor het feest en was natuurlijk eenigszins zenuwachtig.

— Dat is heel begrijpelijk, zeide Raffles langzaam. Dus Geroge Hearst nam afscheid van uw zuster en verliet het huis met de belofte dat hij spoedig weder terug zou komen?

— Juist, hij zeide dat hij nauwelijks een uur zou wegblijven.

— Liet uw zuster hem zelf uit?

— Zij bracht hem tot aan de deur en wachtte zelfs tot de huurauto voorstond, die hij had gewenkt.

— Wat deed zij toen?

— Toen was het eerste wat zij deed, natuurlijk naar haar slaapkamer teruggaan. De deur was nog steeds op slot en zij moest van haar sleutel gebruik maken om haar te openen.

— Had zij het licht opgelaten toen zij vertrok?

— Natuurlijk! Zij opende het étui, teneinde het collier om te hangen — *het diamanten hals-snoer was verdwenen!*

Even heerschte er stilzwijgen.

Raffles streek zich eenige malen met de blanke sierlijke hand over het gelaat, zooals hij gewoon was te doen, wanneer hij ingespannen over iets nadacht en hief toen langzaam het hoofd op.

— Het is een zeer merkwaardig geval, zeide hij. Wilt gij even de ligging van die slaapkamer opgeven?

— Met het grootste genoegen. Zij ligt aan de achterzijde van het huis in den rechtervleugel op de eerste verdieping.

— Had uw zuster de gordijnen neergelaten?

— Dat herinnert zij zich niet goed meer, maar zij gelooft van wel.

— Zijn haar slaapkamer en de groene kamer dicht bij elkander gelegen?

— O, neen, volstrekt niet. Wij wonen in een zeer oud huis, moet gij weten. Zij moest van haar slaapkamer eerst een trap af, daarna twee op, vervolgens een lange kronkelende gang door, daarna weer een trap af en ten slotte nog een vrij lange gang door.

— Hm, antwoordde Raffles, terwijl hij opnieuw de punten van zijn vingers bekeek. Natuurlijk riep uw zuster dadelijk verschrikt het geheele huis bij elkaar?

— Dat kunt gij wel denken! Zij viel half flauw en op haar kreten kwamen alle bedienden toesnellen. Een hunner ging mijn vader en mijn moeder halen en spoedig was het geheele huis in rep en roer.

— Maar gij zelf, hebt gij van dat alles niets meegemaakt ?

— Dat wil zeggen, ik kwam ook op het geweld toesnellen, maar ik was dadelijk na de koffie naar mijn eigen werkkamer gegaan, omdat ik nog een paar belangrijke brieven te schrijven had, die ik wilde voltooien, voor de partij een aanvang nam.

— Natuurlijk hebt gij zelf dadelijk een onderzoek ingesteld om te trachten den dief, of de dieven te ontdekken ?

— Natuurlijk ! Mijn vader was te veel overstuur, maar ik heb dadelijk het geheele vertrek zorgvuldig doorzocht, nadat ik alle bedienden had weggestuurd, die mij in den weg liepen, en een hunner naar Scotland Yard had allen telefoneeren.

— En hebt gij iets gevonden ?

— Niets anders dan een openstaand raam !

— Niets anders, riep Raffles uit. Me dunkt dat het van beteekenis is. Het is duidelijk dat de dief door het open raam is binnengedrongen.

— Zooals van zelf spreekt, was dat ook onze eerste gedachte. En het kan dan ook moeilijk anders. Maar weet gij wat het zonderlinge is ?

— Welnu ?

— Dat de politie onder het raam in het geheel geen voetstappen heeft gevonden.

— Dat is zeker merkwaardig, mompelde Raffles, Wat voor grond is het daar ?

— Zachte kleigrond, want de tuin loopt geheel tot de achterzijde van het huis door.

— En terzijde van het huis ?

— Daar bevindt zich een smal klinkerpad, dat zich langs den geheelen muur uitstrekt, aan weerskanten.

— Zoo ! zeide Raffles. Ik zal het onthouden. De politie heeft natuurlijk dadelijk nasporing gedaan ?

— Dat heeft zij. Wij hebben Sullivan, den bekwamen inspecteur, in den arm genomen, maar zij konden volstrekt niets vinden.

— Natuurlijk keerde uw zwager een uur later weer terug, zooals hij gezegd had ?

— Ja, en gij kunt u begrijpen, dat hij door het voorgevallene ten eerste was aangegrepen, daar hij degene was geweest, die mijn zuster had verzocht de juweelen aan te doen.

— De partij zal er wel eenigszins door in het water zijn gevallen ?

— Dat kunt gij u voorstellen ! Mijn zuster en ook mijn ouders, konden zich niet dan met de grootste moeite beheerschen. Een oogenblik werd er aan gedacht de gasten eenvoudig terug te sturen, maar dat durfden wij toch niet te doen, daar er, zooals ik u reeds zeide, hooggeplaatste personen verschenen.

— Het is een zeer merkwaardige geschiedenis,

zeide Raffles, terwijl hij de kin in de hand begroef. Gij hebt mij daareven zeer belangwekkende mededeelingen gedaan, burggraaf.

— Maar zeg mij nu eens, mylord, riep Fulton uit, of gij met uw schranderheid en doorzicht in het geheel geen kans zoudt zien dit raadsel op te lossen ? Gij kent mijn zuster immers persoonlijk ?

— Ik heb althans het genoeg gehad tweemaal een zeer kort gesprek met haar te voeren, antwoordde Raffles. Maar ik betwijfel ten zeerste, of uw zuster zich dat nog zal herinneren.

— O, daarin vergist gij u toch, riep de jonge burggraaf op hartelijken toon uit, gij zult dat zelf natuurlijk nooit toegeven, maar degen die ooit een gesprek met u heeft gevoerd, al is het nog zoo kort, vergeet dat zoo spoedig niet. Ik wil u niet ijdel maken, maar mijn zuster spreekt nog vaak met de grootste ingenomenheid over u en heeft mij wel eens verzocht, u eens mede te brengen. Ik heb dat slechts daarom nagelaten, omdat ik weet, dat gij eenigszins menschen schuw zijt, en niet gaarne in groote gezelschappen vertoeft.

— Maar ditmaal zou ik dan toch gaarne gebruik maken van die uitnoodiging, hernam Raffles, dat zal mij een gereede aanleiding zijn om de plaatselijke gesteldheid eens op te nemen, zonder opzien te baren.

— Zoudt gij dat werkelijk willen doen, mylord ? riep de jonge burggraaf verheugd uit, terwijl hij van de sofa opsprong, en Lord Aberdeen hartelijk de hand drukte. O, gij weet niet hoeveel genoeg gij mij daarmede doet, want ik weet niet hoe het komt, maar ik stel een onbeperkt vertrouwen in uw speurtalenten en uw genialen redeneertrant.

— Hoe komt gij daar eigenlijk bij ? vroeg Raffles glimlachend.

— Dat kan ik u niet zeggen — het is een soort intuïtie. Maar bovendien zult gij u misschien wel willen herinneren, dat gij eenige maanden geleden hier op deze zelfde plek in de Windsor-Club, zonder zelfs van de tafel in de groote conversatiezaal op te staan, een moeilijk vraagstuk hebt opgelost, dat de recherche niet aan bleek te kunnen. Naderhand bleek, dat gij volmaakt goed gezien had en dat de justitie de schurken een paar weken vroeger in handen had kunnen krijgen, als gij maar de moeite hadt willen nemen, haar in kennis te brengen met wat gij zelf spelenderwijs hadt ontdekt.

— Ja, ja, nu herinner ik mij wel zoo iets, zeide Raffles luchtig, terwijl hij eveneens opstond. Nu, mijn waarde burggraaf, voor het oogenblik valt er natuurlijk weinig te doen. De justitie zal wel naar alle hoofdplaatsen van

Europa hebben geseind, opdat de recherche daar alle juweliers zou waarschuwen.

— O, dat is dadelijk gebeurd.

— En heeft dat eenige uitwerking gehad?

— Tot dusverre hoegenaamd niet, want in geen enkele stad heeft men de juwelen nog aangehouden.

— Dat is ook geen wonder, zeide Raffles, want meestal wachten juweelendieven maanden, en in sommige gevallen zelfs wel jaren, alvorens ze het wagen het gestolene aan den man te brengen. En nu neem ik afscheid van u, mijn waarde Fulton, want het is reeds laat geworden en mijn vriend en ik hebben nog eenigen arbeid te verrichten.

— Maar ik kan er op rekenen, mylord, dat gij mij niet in den steek laat en spoedig met uw onderzoek begint?

— Morgen reeds, als gij wilt, burggraaf, gij hebt mij slechts een uur te noemen, waarop mijn bezoek u het minst lastig zal zijn. Ik

behoef u niet te zeggen, dat ik zelf het op prijs zal stellen, als er zoo weinig mogelijk personen aanwezig zijn. Dat leidt mij slechts af, en ik kan mij niet voldoende vrij maken van allerlei bijkomstige en volmaakt nuttelooze invloeden.

— Ik zal er voor zorgen, dat er niemand aanwezig is dan de familie.

— Uitstekend, burggraaf, dan nemen wij afscheid van u.

— Ik dank u voorloopig, mylord, zeide Fulton, terwijl hij Raffles krachtig de hand drukte, en ik verzeker u, dat wij u innig dankbaar zullen zijn, als wij den dader, maar vooral als wij de diamanten gevonden zullen hebben.

— Ik zal mijn best doen, burggraaf, dat is alles wat ik u beloven kan, zeide Raffles.

De drie heeren verlieten de billartzaal.

Sidney Fulton begaf zich weder naar de groote conversatiezaal, terwijl Raffles en Charles zich hun overgoed lieten geven en het clubgebouw verlieten.

Weet U, dat de etiketten der
DUBEC-verpakking recht geven op
Kunstkleurenfoto's van Filmsterren
in fraaie lijst?
Vraagt Uw winkelier of den fabrikant
de voorwaarden.

HOOFDSTUK II.

ONDERZOEKINGEN EN COMBINATIES.

— Willen wij naar huis loopen, Edward, of neem je liever een auto? vroeg Brand, toen zij weder op straat stonden.

— Laten wij maar loopen, zeide Raffles. De nachtlucht is uitstekend, als men eens na wil denken en het is nog altijd prachtig weder.

— Zooals je wilt.

Geruimen tijd liepen de twee vrienden zwijgend naast elkander voort.

Raffles scheen in diepe gedachten verzonken en van tijd tot tijd hoorde Brand hem binnensmonds eenige woorden mompelen.

Eindelijk hief de Groote Onbekende het hoofd op en vroeg:

— Heb jij je al eenige voorstellingen gemaakt van deze zonderlinge daad?

— Lieve hemel, neen, Edward, riep Brand, lachend uit. Ik loop er minstens even sterk over na te denken als jij, maar ik kom niet tot een

oplossing. Ik heb slechts deze twee dingen gevonden: er is een diamanten halssnoer gestolen in een tijdsverloop dat de tien minuten bezwaarlijk kan te boven gaan.

— Laten we zeggen een kwartier, zeide Raffles kalm.

— Dat is nog kort genoeg!

— Het is zelfs merkwaardig kort, beaamde Raffles op eigenaardigen toon en wat heb je nog meer geconstateerd?

— Het zonderlinge feit, dat de dief bepaald door het raam moet zijn binnengeklommen, en dat men toch geen voetsporen gevonden heeft.

— Ja, dat is ook heel merkwaardig, zeide Raffles op spottenden toon, de man zal wel niet met een vliegtuig zijn aan komen zetten. En dat hij zich van het dak heeft laten zakken is ook al heel onwaarschijnlijk, want dat zou men dan toch wel hebben gezien!

— Mag ik je eens een paar oplossingen aan de hand doen, zeide Brand, na weder eenigen tijd te hebben gezweven.

— Ga je gang! Er is niets zoo goed om een helder inzicht in een zaak te krijgen, dan over die zaak met een schrander man van gedachten te wisselen.

— Nu dan, zou men niet eenvoudig door de gangdeur de kamer kunnen zijn binnengetreden en het raam na den diefstal hebben opengezet, om de justitie op een dwaalspoor te brengen?

— Dan zou de dief die gangdeur na de daad weer op slot hebben moeten draaien, merkte Raffles op.

— Natuurlijk! Maar hij kan wel een nage maakten sleutel gehad hebben.

— Je hebt gelijk, dat zal niet geheel onmogelijk zijn, maar dan moeten we aannemen, dat de daad toch weer wel door iemand van het bediendenpersoneel moet zijn gepleegd. Een vreemdeling — ik zelf heb het menigmaal gedaan! — kan wel een wasafdruk nemen van het slot van een buitendeur, maar heel moeilijk, zoo niet onmogelijk, van een deur die zich binnenshuis bevindt. Daarenboven moeten we aannemen, dat het op den avond van de partij vrij druk is geweest in de gangen van het oude patriciërshuis.

— Dat is niet volstrekt noodig, dunkt mij, want de bedienden kunnen wel aan tafel hebben gezeten. Die eten meestal iets later dan hun meesters en die waren, zooals je je zult herinneren, juist van tafel opgestaan.

Raffles verzonk in nadenken en zeide toen:

— Dat punt moeten wij goed vasthouden. Als men inderdaad door een deur een vertrek kan binnenkomen, dan moet het een reden hebben en een ernstige reden, waarom men zich

de groote moeite geeft, door een raam naar binnen te klimmen!

— Ja, laten wij eens over het raam spreken! Hoe stel jij je voor dat de dief naar binnen is gekomen?

— Daar kan ik niets van zeggen, omdat ik het huis nooit uit een inbrekersoogpunt bekeken heb! Als het een gladde muur was, als de dief alleen heeft gehandeld en als het raam vrij hoog van den grond is gelegen, dan moet er natuurlijk een ladder gebruikt zijn. Maar als de muur bijvoorbeeld uit zware, hier en daar uitspringende steenen was opgetrokken, en het raam niet zoo hoog was, dan zie ik niet in, waarom de diamantendief niet naar binnen kan zijn geklommen, door daarvan gebruik te maken.

— Nu, ik moet het eerlijk zeggen, Edward, dat dit ongeveer alles is, wat ik van de zaak begrijp, en ik kan volstrekt niet inzien, hoe ons dat begrip tot een oplossing zou kunnen voeren.

— Geduld! Geduld! zeide Raffles glimlachend. Rome is niet op één dag gebouwd en wij zullen moeten afwachten wat wij in het huis zelf te zien krijgen. Het lijkt mij bijvoorbeeld van belang om te weten of er zich een ladder in de buurt van het raam heeft bevonden en waar die ladder dan bewaard is. En dan — die groene zaal... wat duivel... Hij hield plotseling weder op en streek zich met de hand over het voorhoofd.

Brand begreep in de verste verte niet, wat hem zoo plotseling te binnen viel, maar hij dacht er niet aan een onbescheiden vraag te doen, die misschien den gedachtengang van Raffles geheel in de war zou kunnen sturen.

Op geheel veranderden toon begon dezen even later het afgebroken gesprek opnieuw.

— Heb jij den verloofde van Lucy Fulton al eens gezien? vroeg hij onverschillig.

— Ik meen, dat een mijner vrienden mij hem eens heeft aangewezen op de renbaan, antwoordde Brand.

— Hoe zag hij er uit?

— Heel goed weet ik het niet meer, maar ik geloof wel, dat het een krachtige jonge kerel was, met een smal gebruind gelaat en donkere oogen en gitzwart haar.

— Dus je hebt nooit persoonlijk kennis met hem gemaakt?

— Neen.

— Dan zul je me een genoeg doen, dat verzuim te herstellen en je zoo spoedig mogelijk door Sidney Fulton aan zijn aanstaanden zwager te laten voorstellen.

— Waarom in 's hemelsnaam.

— Och, je doet er mij een genoeg mede, antwoordde Raffles lakoniek, is je dat niet voldoende?

— Ruimschoots voldoende, hernam Brand lachend. Maar je moet het mij niet kwalijk nemen — wij zouden ons blameeren, als we ons onderzoek in die richting zouden uitstrekken.

— Daar denk ik ook volstrekt niet aan, antwoordde Raffles, terwijl hij de asch van zijn sigaret knikte.

— Ik ben blij, dat ik het hoor, zeide Brand. De familie van den jongen man, hoewel niet van adel, behoort tot de beste uit dit land. Talrijke leden zijn in staatsdienst geweest en van den jongen Hearst zelf heb ik nooit anders dan met den grootsten lof hooren praten.

— Dat doet mij veel genoegen, antwoordde Raffles bedaard. Als ik mij niet vergis is het jonge mensch werkzaam op het ministerie van binnenlandsche zaken.

— Hoe dat zoo? vroeg Brand verwonderd.

— Wel, als ik het mij wel herinner, deelde de jonge Fulton ons zooeven mede, dat zijn zwager op den avond van den diefstal een telegram ontving hetwelk hem berichtte, dat hij onmiddellijk op het genoemde ministerie moest komen.

— Dat is waar ook, riep Brand boos uit, hoe kon ik zoo dom zijn om dat te vergeten.

— Och, dat zijn van die kleinigheden, die het eene oor in en het andere oor uitgaan, hernam Raffles op vergoelijkenden toon, maar Brand hoorde zeer goed de zachte ironie die in deze woorden doorklonk.

— Die positie aan het ministerie heeft hij zeker nog niet lang? ging Raffles door.

— Neen, dat kan niet, want hij is immers pas een maand of drie geleden uit Indië teruggekeerd.

— Juist, uit Indië!... uit Indië! zeide Raffles, terwijl hij zijn hoed afnam en zijn hand over zijn slapen wreef, en tot Brand's groote verwondering herhaalde hij voor de derde maal: uit Indië!

— Vindt je dat zoo vreemd, dat je dat wel driemaal herhaalt, vroeg Brand verwonderd. Het is toch in de voorname Engelsche families een oud gebruik, dat men de volwassen zoons naar Indië zendt om zich daar een positie te verwerven? Dat hebben wij van de Nederlanders afgezien, die op dezelfde wijze, sedert de dagen der Oost-Indische Compagnie, hunne mannelijke afstammelingen naar hunne Oost-Indische bezittingen zenden.

— Ja, ja, zeide Raffles op afgetrokken toon. Indië is een uitstekend land om er carrière te maken. En een land waar ook heel wat kwaads gebrouwen wordt. Het klimaat werkt er zeer slecht op sommige geesten.

Brand keek nu zijn vriend met onverhopen verbazing aan.

Hij meende eerst, dat hij in scherts sprak,

maar Raffles gelaat stond strak en ernstig.

— Beste Edward, zeide hij, terwijl hij zijn hand op den arm van zijn vriend legde. Het Engelsch-Indische klimaat mag dan noodlottig zijn voor sommige zwakke hersens, maar op George Hearst heeft het dien invloed stellig niet gehad! Dat moet ieder normaal denkend mensch begrijpen! Anders zou immers de oude graaf Fulton zeker zijn eenige dochter niet aan hem hebben afgestaan?

— Wat ik zeggen wil, zijn de oude Fulton en de vader van George Hearst vrienden? vroeg Raffles, zonder op dien uitval acht te slaan.

— O, ja, sedert lange jaren. Dat heeft immers Sidney ons zooeven verteld? De jonge George kwam al bij de Fultons aan huis, toen hij een knaap van zes jaar was.

— Nu, voor vanavond weet ik genoeg, riep Raffles op luchtigen toon uit. Wij zijn zoo in ons gesprek verdiept geweest, dat wij heelemaal niet op den weg gelet hebben, wij staan waarlijk al voor het hek van de villa!

— Het is geen wonder, want de zaak is ook buitengewoon belangwekkend, meende Brand.

— Zeer belangwekkend, bekende Raffles. Ik geloof niet, dat ik in mijn leven zulk een bijzonder geval te onderzoeken heb gekregen.

— En weet je wat het eigenaardige is? vroeg Brand fluisterend, terwijl hij om zich heen keek, teneinde zich te vergewissen, dat niemand hem beluisterde.

— Zeg eens op!

— Dat jij, die gewend bent de brandkasten van anderen te verlichten, nu voornemens bent om een anderen man zijn gestolen schatten terug te bezorgen.

— Och, kwam Raffles, schouderophalend, verandering van spijs doet eten en de zaak is van een zekere pikantheid niet ontbloot.

— Dat is zij zeker niet, bevestigde Brand lachend.

Raffles, die ondertusschen een sleutel uit zijn zak had gehaald, opende de voordeur, en de beide mannen traden de vestibule binnen, waar de oude Gaston knikkebollend op de groote eikenhouten halbank zat.

Het boek, waarin hij had zitten lezen, was hem uit de hand gegleden en lag voor hem op den grond.

Raffles nam het op en las glimlachend den titel

— „De confessies van Jean Jacques Rousseau” zeide hij fluisterend.

— Een zeer verheven lectuur voor een kamerbediende, merkte Brand lachend op. Maar laat ons eerlijk zijn. Gaston is dan ook geen gewone knecht!

— De Groote Onbekende zou geen gewonen kamerbediende wenschen, merkte Raffles hoog-

hartig op, terwijl hij het boek weer neerlegde op de plek waar hij het gevonden had.

Daarop gingen zij beiden eenige schreden terug en Raffles kuchte luid.

De brave grijsaard schrikte wakker en wreef zich de oogen uit.

— Ik vraag u duizendmaal verschooning my-lord, dat ik u niet heb hooren binnenkomen, zeide hij, terwijl hij het werk van den Franschen filosoof snel opnam en in zijn zak stak.

— Het doet er volstrekt niets toe, zeide Raffles vriendelijk, terwijl hij den ouden man op den schouder klopte, gij kunt nu wel naar bed gaan, maar zet eerst nog even een klein souper voor ons klaar.

De oude man boog en verwijderde zich, na het overgoed van de beide heeren in ontvangst te hebben genomen.

Raffles en Brand begaven zich naar de bibliotheek, wierpen zich in de gemakkelijke stoelen aan het venster en staken een sigaret op.

Raffles had de vingertoppen tegen elkaar gedrukt en schommelde onophoudelijk het eene been over het andere, zooals hij gewend was te doen, wanneer hij ingespannen over een of ander onderwerp nadacht.

— Die zaak schijnt je maar niet los te laten, beste Edward, zeide Brand glimlachend.

— Zij heeft mij integendeel vast in haar greep

beste jongen, zeide Raffles, en je weet wat dat zeggen wil. Ik zal niet rusten, geen dag en geen nacht, voordat ik dit raadsel heb opgelost.

— Dan zal er wel wat werk aan den winkel zijn voor ons!

— Ja, stil zitten kunnen wij zeker niet.

— Ga ik morgen met je mee, als je je naar het huis van de Fultons begeeft?

— Dat zou ik op prijs stellen, want jij kunt me waarschijnlijk wel van dienst zijn. En bovendien is je opmerkingsgave zoo ontwikkeld, dat jij allicht dingen opmerkt, die aan mijn aandacht ontsnappen. Je moet niet vergeten, dat ik veel te vragen heb, terwijl jij je er toe kunt bepalen, je oogen wagenwijd open te zetten — en liefst ook je ooren!

Op dat oogenblik kwam de oude Gaston zeggen, dat het souper in de kleine eetzaal gereed stond.

De beide vrienden stonden op en begaven zich naar dit vertrek, waar zij den maaltijd gebruikten en nog eenigen tijd over het zonderlinge geval beraadslaagden.

Daarop begaven zij zich ter ruste, Brand in de hoop dat de nacht hem raad zou brengen en Raffles met een peinzenden, zonderlingen trek om den mond, die hem zelfs in den slaap niet scheen te verlaten.

HOOFDSTUK III.

TEN HUIZE VAN DE FULTONS.

Den volgenden morgen was Raffles reeds zeer vroeg weder wakker en op de been.

Toen Brand op zijn beurt op stond en de oude Gaston binnentrad om hem bij zijn toilet behulpzaam te zijn, vernam hij van deze, dat Raffles reeds herhaaldelijk getelefoneerd had, en op zijn beurt druk was opgebeld.

Brand verwonderde er zich niet eens bijzonder over, daar hij wel wist, dat Raffles, zoodra hij een of andere groote zaak ter harte had genomen een ongelooflijken ijver aan den dag legde, die geen oogenblik verflauwde, voor hij zijn doel had bereikt.

Hij kleepte zich snel aan en begaf zich naar de eetzaal, waar hij alleen het ontbijt moest nuttigen, daar Raffles reeds geruimen tijd eerder van tafel was opgestaan.

— Ik zal dien man nooit kunnen evenaarden, zeide hij zuchtend bij zichzelf. Wij zijn toch even laat naar bed gegaan, onze hersens hebben even hard gearbeid en toch is hij eenige uren vroeger dan ik, terwijl ik maar nauwelijks uitgeslapen ben.

Op dat oogenblik deed de heldere stem van Raffles hem naar de deur zien.

Raffles stond voor hem, gekleed als melkbezorger, met een pilow broek aan en een wit buis.

Een vuurrood pruikje met sluik haar en een paar bijna witte wenkbrauwen verleenden aan zijn gelaat een niet al te snugger uiterlijk.

Brand had eenige oogenblikken noodig om van zijn verbazing te bekomen.

— Wat moet die verkleedpartij voorstellen? vroeg hij verbaasd.

— Och, deze of een andere, antwoordde Raffles luchtig, het was mij er alleen om te doen mij zelf niet te zijn!

— Nu, dat is je dan uitstekend gelukt, want als ik je stem niet gehoord had, zou ik je zeker niet hebben herkend. Ga je de deur uit in dat fraaie pakje?

— Ja, ik ga eens wat rond kuieren. A propos, weet jij waar het schoone huis van de ouders van George Hearst gelegen is?

— Ja zeker, dat heb ik van Sidney Fulton vernomen. Het ligt in Victoriastreet.

— Het nummer?

— Zeven en dertig!

— Dank je.

— Wilde je daar heen gaan?

— Och, misschien voert mijn weg er mij wel langs, antwoordde Raffles onverschillig.

— Kan ik je niet vergezellen?

— Je kunt het natuurlijk wel doen, maar het zal dunkt mij een eenigszins zonderlinge vertoonning maken, als de knecht van een melkslijter door de straten van Londen kuierde, vergezeld door een gentleman als jij er een bent.

— Dus ik zal hier maar kalm op je wachten?

— Doe dat! Ik blijf trouwens niet lang weg. Tot ziens dus!

En voor Brand nog een woord had kunnen zeggen, was Raffles weder verdwenen.

Brand keek hem hoofdschuddend na en mompelde in zich zelf:

— Ik weet zeker, dat hij al een spoor volgt. Maar welk? Welk?

Hij staarde in gedachten voor zich uit en gaf zich de grootste moeite zich voor te stellen, welke ingevingen zijn vriend had kunnen volgen, maar hoe hij zijn best ook deed, hij slaagde er niet in.

Raffles was de deur uitgegaan met een groot melkblik in de hand, dat hij dien zelfden ochtend van een echten melkslijter had gekocht en begaf zich regelrecht naar de Victoriastreet.

Op no. 37 belde hij aan.

Een huisknecht met een mistroostig gezicht deed hem de deur open.

De bediende keek den melkrondbrenger verbaasd aan en zeide:

— Wat moet jij hier, man?

— Wat ik hier moet? vroeg Raffles met geveinsde verbazing. Ik kom melk brengen, zooals mij gezegd is.

— Maar man, dat kan je niet gezegd zijn, hernam de huisknecht verwonderd. Wij hebben hier reeds jaren dezelfde leverancier en die is er vanochtend al geweest.

— Zou ik mij dan in het nummer vergist hebben? vroeg Raffles onnoozel.

— Dat is wel waarschijnlijk, zeide de huisknecht spottend.

— Maar kun je er dan nog niet wat bij gebruiken? drong Raffles aan. Voor zoo'n groot huishouden kan men altijd wel een flinke hoeveelheid melk gebruiken!

— Hoe weet je dat het hier een groot huishouden is, man, het is integendeel heel klein — mijnheer, mevrouw en de jongeheer George, — en die zal zich wel niet aan de melk verslikken, voegde hij er op zachten toon aan toe, maar toch niet zoo zacht, of Raffles had hem zeer goed verstaan.

— Zoo, dus jouw jonge meester is nogal gesteld op een hartigen dronk, vroeg hij vroolijk.

— Gaat jou dat wat aan, man? vroeg de huisknecht ruw, terwijl hij een gebaar maakte om de deur te sluiten?

— Nu, maak je niet zoo driftig! riep Raffles op bedaarden toon, het is toch niet zoo erg, als een jongmensch eens wat diep in het glaasje kijkt? Maar als je meesters dan niet meer melk kunnen gebruiken — er zal toch wel een groot dienstpersoneel zijn?

— Dat was er vroeger, bromde de huisknecht, maar sedert de jongeheer uit Indië is teruggekeerd, zijn er drie van ons weggestuurd. Wij zijn nu nog maar met z'n beiden.

— Zoo, nu, dat spijt mij — dan zal ik maar weer naar mijn baas teruggaan en naar het juiste nummer vragen, ik zal een aardig standje oploopen.

— Dat zou ik jou ook geven, als ik jouw baas was, zeide de huisknecht grimmig, terwijl hij de deur toewierp.

Raffles wierp nog een vluchtigen blik op het huis en keerde toen in gedachten verzonken naar de villa terug.

— De jonge George Hearst schijnt na zijn terugkeer uit Indië tamelijk veel veranderd te zijn, mompelde hij in zichzelf. De huisknecht zeide me niet direct, dat hij aan den drank verslaafd is, maar dat was toch zeer duidelijk uit zijn woorden op te maken en bij mijn weten heeft hij vroeger nooit aan die ondeugd geleden! Het is een wonderlijke zaak! Zou je soms geheel en al op een dwaalspoor zijn, Raffles, en geheel van voren af aan moeten beginnen?

Hij liep snel door en had vrij spoedig de villa in Cromwellstreet bereikt.

Hij verkleedde zich dadelijk in zijn slaapkamer en begaf zich daarna naar de bibliotheek, waar Brand hem reeds wachtte.

— Je bent vrij spoedig terug, zeide deze, terwijl hij opstond en hem de hand reikte. Spoed-

diger dan ik dacht! Heb je iets ontdekt wat je van nut kan zijn?

— Misschien, antwoordde Raffles op afgemeten toon. Zeg eens; de jonge Hearst was zeer matig in zijn levenswandel, nietwaar?

— Zeker, buitengewoon! antwoordde Brand verbaasd.

— Ging hij goed met het bediendenpersoneel om, naar je weet?

— Of hij daar goed mee om ging, vraag je? Maar beste Edward, de menschen zouden zich voor hem in stukken laten hakken.

— Ei! zeide Raffles op zonderlingen toon.

— Je schijnt het niet erg te gelooven?

— O, ik geloof alles, antwoordde Raffles, terwijl hij een sigaret aanstak en de „Times” opnam.

Brand achtte het geraden geen aanmerkingen meer te maken en ook geen vragen te stellen. Het was nu wel duidelijk, dat er reeds een meening in het hoofd van zijn vriend had post gevat en dat Raffles blijkbaar door een of andere gedachte werd achtervolgd, die hem niet met rust scheen te laten.

De beide vrienden maakten voor de lunch nog een wandelrit in Hyde-park, waarbij Raffles strikt had verboden ook maar met een woord van den geheimzinnigen diamantendiefstal te reppen, keerden daarop terug om de lunch te gebruiken en kleeften zich vervolgens zorgvuldig aan voor hun bezoek aan de familie Fulton.

Raffles liet de auto voorkomen en omstreeks drie uren reed Henderson de beide vrienden in den fraaisten wagen dien Raffles bezat naar het prachtige huis der grafelijke familie Fulton.

— Je kunt over een uur wel weer terug komen, Henderson, beval hij den chauffeur, toen zij waren uitgestegen.

De auto reed weg en Raffles wierp een snellen, maar onderzoekenden blik op den voorgevel van het huis.

— Het is inderdaad een zeer oud gebouw, zeide hij. Zooals ik zie, is het aan drie zijden door den tuin omgeven. Men kan tenminste dit lapje grond voor de huisdeur dien naam bezwaarlijk geven.

Raffles was intusschen op de huisdeur getreden en trok aan de ouderwetsche zware bel.

— Graaf Fulton schijnt niet veel geld over te hebben voor moderne inrichtingen, merkte hij glimlachend op. Hij zal toch niet zuinig moeten worden op zijn ouden dag?

— Dat weet ik zoo niet, zeide Brand. Ik heb mij laten vertellen, dat de oude heer in den laatsten tijd aanzienlijke verliezen heeft geleden door het plotseling achteruit loopen van de Mexicaansche papieren, waarin zijn fortuin voor een gedeelte belegd is.

Raffles keek Brand eensklaps met de grootste aandacht aan.

— Zou dat waar zijn? vroeg hij op gedempten toon.

— Men heeft het mij ten minste als waar medegedeeld, en ik meen ook wel aan kleinigheden te hebben bemerkt, dat de Fultons inderdaad niet meer op zulk een grooten voet leven, als eenigen tijd geleden.

— Zoo, mompelde Raffles. Je mededeeling maakt er de zaak niet bepaald helderder op!

— Had ik haar dan maar liever voor mij moeten houden? vroeg Brand lachend.

— Daar is natuurlijk geen sprake van, integendeel, je zult mij een genoeg doen als je mij letterlijk alles vertelt wat je zoo al ter oore komt aangaande de Fultons, zoowel als van de familie Hearst.

Op dat oogenblik werd de deur geopend door een livreibediende in een eenvoudig pak gestoken.

Het was een dier huisknechten die in den dienst eener familie vergrijzen, en als het ware als een lid van het gezin worden beschouwd.

Zijn haar was zoo wit als sneeuw en zijn glad geschoren gelaat met rimpels doorploegd.

Zijn trouwe blauwe oogen gingen bijna geheel schuil onder een paar borstelige witte wenkbrauwen.

— Mijn vriend, zeide Raffles vriendelijk, terwijl hij den man zijn kaartje overhandigde, weest zoo goed je meesters te verwittigen van onze komst.

De oude bediende wierp een vluchtigen blik op het kaartje en plotseling scheen zijn gelaat, dat tot dusverre een ernstigen trek had vertoond, zich te ontspannen.

— Ik geloof, dat de familie, en vooral mijnheer Sidney en de jonge juffrouw, reeds met ongeduld op u wachten, mylord, zeide hij met zachte stem. Wilt gij zoo goed zijn mij te volgen?

De oude huisknecht ging de twee vrienden voor naar een vertrek op de eerste verdieping, dat aan de straat was gelegen en blijkbaar dienst deed als ontvangtsalon.

De geheele familie had aan een der groote openstaande ramen plaats genomen en verhieft zich om de bezoekers te begroeten.

De oude graaf was een man van een jaar of zestig, van buitengewone lengte, met een smal ingevallen gelaat, dat somtijds krampachtig vertrok, alsof hij lichamelijke pijn leed.

Ook hij was bijna geheel vergrijsd en begon reeds kaal te worden.

Onder zijn haviksneus hing een geweldige witte snor af, die door haar snit aantoonde dat haar bezitter lange jaren een hoogen rang in het leger had bekleed.

Zijn echtgenoot was een kleine deftige dame met nog gitzwart haar, en mooie donkere oogen.

Zijn dochter Lucy eindelijk, was een rijzige blondine met een lief, zacht gelaat en groote blauwe oogen, die op dit oogenblik echter eenigszins vertroebeld leken door de doorgestane emoties.

Maar nu verhief zich nog een vijfde persoon, die eenigszins in het donker had gezeten en dien Raffles nog niet goed had kunnen zien.

Toen hij nader trad en in het licht van het raam kwam, kon Raffles opmerken, dat hij een jongen man van omstreeks dertig jaren voor zich had, met een gebruind, fraai besneden gelaat, donker bruine oogen en glanzend zwart haar, naar de laatste mode gekleed, krachtig gebouwd en van een zekere elegance, die dadelijk iedereen voor hem innam, die met hem kennis maakte.

Deze jonge man was George Hearst.

Volgens de strenge regelen der Engelsche etiquette, was de oude graaf Fulton de eerste die een woord tot de bezoekers richtte, teneinde hen welkom te heeten.

— Gij hebt ons reeds al te vaak van uw aangenaam gezelschap gespeend, mylord, zeide graaf Fulton, terwijl hij zijn bezoekers zijn magere, maar gespierde hand toestak.

Raffles mompelde eenige niets zeggende verontschuldigen en wendde zich toen vragend naar George Hearst, die bescheiden op eenigen afstand was blijven staan.

Sidney had den blik gevolgd, hij greep zijn aanstaanden zwager bij de hand en riep opgewekt :

— Ja, beste George, laat ik je eens spoedig voorstellen aan lord William Aberdeen, die zeer veel belang in de bekende zaak stelt en mij beloofd heeft al het mogelijke te doen om de diamanten weder op te sporen — en zoo mogelijk ook den dief.

Hearst trad op den bezoeker toe en schudde hem de hand.

— Ik hoop van harte, dat gij in die daad zult slagen, mylord, zeide hij op hoffelijken toon, en toch vrees ik, dat gij dat, waar de politie geen kans heeft gezien, eenig licht in de zaak te brengen, nog minder zult kunnen doen, waar gij natuurlijk niet beschikt over de hulpmiddelen die de politie ten dienst staan.

— Mijn waarde heer Hearst, zeide Raffles met een vriendelijken blik op den jongen man, de wegen der Voorzienigheid zijn ondoorgrondelijk, en het is wel eens vroeger voorgekomen, in de annalen der rechtspleging, dat door een toeval een misdad aan het licht werd gebracht, wyl ze anders jaren lang ongestraft ware gebleve

De beide mannen bogen beleefd voor elkander en nu werd het gesprek spoedig algemeen.

In den loop van het onderhoud vond Raffles gelegenheid Brand snel en zacht toe te fluisteren:

— Tracht George Hearst mee te troonen, er zal wel een wapenverzameling of zoo hier in huis zijn.

Enkele oogenblikken later bracht Brand handig het gesprek op wapens en dadelijk was de oude graaf Fulton vuur en vlam.

Dit scheen een onderwerp te zijn, waarover men volgens hem niet genoeg kon praten.

— Hebt gij mijn wapenverzameling al eens gezien, mijnheer Brand! vroeg hij.

— Tot mijn spijt niet, graaf, antwoordde deze.

— Dan moet gij onmiddellijk eens met mij medegaan, ik heb haar dezer dagen met een paar kostbare exemplaren vermeerderd.

— O neen, graaf, dat zal ik nooit toestaan, riep Brand snel uit. Mijnheer George Hearst is natuurlijk evengoed op de hoogte als gij zelf, ik wil niet, dat gij u noodeloos moeite geeft. Mijnheer Hearst zal wel zoo vriendelijk zijn...

Hij hield op en wierp een vragenden blik op den jongen verloofde van de dochter des huizes.

Deze ondervroeg het lieve meisje met de oogen waarop Lucy haastig toestemmend knikte.

Beide jongemannen verlieten het vertrek.

Nauwelijks was de deur achter hen dicht gevallen of Raffles richtte zich tot Sidney Fulton met de woorden :

— En zoudt gij nu niet zoo goed willen zijn, mijn waarde burggraaf, mij even rond te geleiden door dit fraaie huis, opdat ik de plaatselijke gesteldheid kan leeren kennen?

— Met het grootste genoegen, antwoordde deze.

— Gij neemt het mij toch niet kwalijk, graaf? vroeg Raffles op vriendelijken toon.

— Volstrekt niet, mylord, antwoordde de oude Fulton, ik weet immers, dat gij het uitsluitend doet om ons te helpen. Ga gerust uw gang!

— Ja, mylord, zeide nu Lucy met haar zachte melodieuze stem, gij moet doen alsof gij thuis waart. Wij staan allen te uwer beschikking en niets zal ons te veel moeite zijn om u in uw onderzoek te helpen.

Raffles drukte het jonge meisje even de hand en begaf zich naar de deur waar Sidney hem reeds stond te wachten.

— Laat ons allereerst maar even naar de slaapkamer van mijn zuster gaan, zeide hij.

Hij liep een gang door en opende de laatste deur aan zijn linkerhand.

De beide mannen traden binnen.

Zonder een blik om zich heen te werpen, liep Raffles dadelijk naar het raam toe en wierp de gordijnen opzijde. Hij beschouwde zeer nauwkeurig de spanjolet van het Fransche raam, onderzocht de kruk met behulp van zijn loup en wierp het daarna wijd open.

Hij noog zich uit het raam en keek naar beneden langs den muur.

— Uw beschrijving was zeer duidelijk en waarheidgetrouw, mijn waarde Fulton, zeide hij. Inderdaad, de kleigrond loopt vlak tot onder het raam door en het is werkelijk zeer merkwaardig, dat men volstrekt geen voetstappen heeft gevonden. Wilt gij mij eens zeggen wat dat kleine houten huisje daarginds in den tuin is, op ongeveer tien meter afstand van dit raam?

— O, dat is een bergloodsje, waar de tuinman zijn gereedschappen bewaart. De deur ervan is altijd geopend.

Zoo, zoo — is er bijvoorbeeld ook een ladder als ik vragen mag?

— Dat geloof ik wel, riep de jonge burggraaf uit. Om u de waarheid te zeggen, heb ik daar in het geheel nog niet aan gedacht.

— Maar de politie zal er toch wel onderzoek naar gedaan hebben?

De jonge Sidney wreef zich met de hand over de slapen en dacht even na.

— Ik weet het niet zeker, maar ik geloof haast wel, zeide hij. Maar hoe dan ook, als de ladder gebruikt is, dan is zij er in ieder geval dadelijk weer terug gebracht, want de tuinman heeft ons verklaard, dat alles nog precies zoo op zijn plaats was, als hij het daar had achtergelaten.

— Mooi zoo, daaraan heb ik voorloopig genoeg, zeide Raffles. Hij keek uit het raam en zeide:

— De onderkant van het raam is nauwelijks vier meter van den grond. Een ladder van drie meter zou dus voor een flink gebouwd man voldoende zijn om binnen te dringen.

— O, zeker!

— Als ik mij wel herinner, hebt gij mij gezegd, dat men een zeer grooten afstand moet afleggen om de groene zaal te bereiken?

— Ja, mylord, Zelfs al zou men flink doorstappen, dan zouden daar toch minstens vijf minuten mee gemoeid zijn.

— Ik wil mij daar gaarne zelf eens van overtuigen. Is het u niet te veel moeite?

— Volstrekt niet, mylord.

— Maar eerst wil ik nog gaarne even de kleine brandkast zien, waar de diamanten waren opgeborgen.

Sidney trad naar den dam tusschen de beide vensters toe en zeide:

— Ik kan het nu onmogelijk openen, want mijn zuster heeft den sleutel in haar zak.

Raffles trad eenige stappen naderbij en bekeek zeer nauwkeurig den wand, die met gebloemde zijde bespannen was.

— Het deurtje van deze kleine safe is zoo goed als onzichtbaar, zeide hij. Als gij mij niet gezegd hadt, dat het zich daar bevindt, zou ik het nooit ontdekt hebben! Dat is van belang.

— Meent gij? vroeg de jonge burggraaf op onzekeren toon.

— O ja! En nu naar de groene zaal, als ik u verzoeken mag.

Sidney Fulton verliet het eerst het vertrek en Raffles volgde hem, nadat hij een snellen blik op zijn horloge geworpen had.

Hij sloot de deur en volgde nu den jongen Fulton door een schier eindeloze reeks trappen en kronkelende gangen, tot deze eindelijk stil stond voor een breede eikenhouten deur.

— Hier is het! zeide hij.

Raffles haalde zijn horloge uit en zeide:

— Drie minuten en vijf en vijftig seconden!

— En wij hebben zeer snel geloopt.

— Zoudt gij de deur eens willen openen? vroeg Raffles.

— Wilt gij het vertrek dan binnengaan? vroeg de jonge man verwonderd. Meent gij daar iets te kunnen ontdekken?

— Men kan nooit weten, zeide Raffles.

Sidney opende de deur en de beide heeren traden binnen.

Raffles liep regelrecht naar een der ramen toe, schoof de gordijnen terzijde en wierp het open.

Zijn lippen spitsten zich tot een zacht, bijna onhoorbaar gefluit en zijn oogen begonnen op eigenaardige wijze te schitteren.

Daarop boog hij zich voorover en bekeek met de grootste zorgvuldigheid de steenen vensterbank en het hout van den raampost.

Hij wierp een blik naar buiten en wendde zich toen tot den jongen burggraaf met de vraag:

— Deze kamer staat natuurlijk ook in verbinding met de eetzaal?

— Zeker, maar die is toch ook op tamelijken afstand hier vandaan gelegen.

— Waarom, denkt gij, liet George Hearst uw zuster juist in deze kamer komen, nadat hij het telegram had ontvangen?

— Dat weet ik zelf niet zoo nauwkeurig? George verklaarde het, geloof ik, met te zeggen, dat hij op weg was naar de bibliotheek, toen de bediende met het telegram kwam. Zij stonden toen juist voor de groene kamer en hij beval hem daarom mijn zuster te verzoeken, hem daar te ontmoeten.

— Dan had hij natuurlijk eerst het telegram gelezen?

— Ja, hij las het, terwijl de bediende wachtte, omdat hij niet wist, of er misschien antwoord op moest worden gegeven.

— Dat alles laat zich zeer goed hooren, her-nam Raffles, terwijl hij de kin in zijn hand verborg. Nu, ik geloof dat ik voor heden genoeg weet, maar als het u niet te veel last bezorgt, zou ik toch gaarne even den tuin betreden.

— Volstrekt niet, mijn waarde graaf, zeide de jonge burggraaf. Integendeel, ik ben blij, dat ik u van dienst kan zijn.

Zij daalden nu een trap af en begaven zich naar een deur die op den achtertuin uitkwam.

Er liep een klinkerpad tot daar waar de bloem perken en de paden begonnen, hetwelk zich naar links in een zijpad vertakte, dat ongeveer tien meter doorliep en daar plotseling ophield, ongeveer juist ter plaatse, waar de slaapkamer van Lucy moest beginnen.

Raffles liep het klinkerpad teneinde, bukte zich en beschouwde met groote aandacht den kleibodem voor zijn voeten.

— Dat is sterk, mompelde hij. Zou dan,...

Hij richtte zich op en dacht even na.

Toen stapte hij zonder zich te bedenken met zijn fijne schoenen in de zwarte aarde en liep tot vlak onder het raam van de slaapkamer van het jonge meisje.

Daar onderzocht hij nogmaals met de grootste aandacht den bodem en plotseling haalde hij zijn loupe te voorschijn, waardoor hij wel eenige minuten achtereen een bepaalde plek in den zwarten grond beschouwde.

Toen richtte hij zich weder op en weer klonk dezelfde zachte fluittoon, dien hij ook reeds bij het venster van de groene kamer had doen hooren.

— Hebt gij reeds iets gevonden, mylord? riep de jonge burggraaf gretig uit.

— Ik meen tenminste het raadsel te hebben kunnen oplossen, waarom hier geen voetstappen zijn gevonden, antwoordde Raffles met voldoening. En nu nog even naar de loods, als ik u verzoeken mag.

Zij liepen op het houten gebouwtje toe, waarvan de deur inderdaad slechts met den klink gesloten was.

Raffles opende de deur en trad binnen.

Het loodsje was gevuld met allerlei tuingereedschappen, ledige bloempotten en andere voorwerpen.

Aan twee zware krammen was een ladder van omstreeks drie en een halven meter opgehangen.

Raffles bekeek de beide uiteinden van de ladder wederom aandachtig, knorde tevreden en zeide opgeruimd:

— Nu blijft mij niets anders over dan u hartelijk dank te zeggen voor de moeite die gij

u getroost hebt, waarde burggraaf. Ik kan u nog niets bepaalds zeggen, maar misschien vloeit hieruit wel iets goeds voor uw liever zuster voort.

— Als dat waar is, mylord, zouden wij u ten eeuwigen dage hartelijk dankbaar zijn, riep Fulton uit, terwijl hij den ander krachtig de hand drukte.

Zij wilden weer langs denzelfden weg terugkeeren, toen Raffles een blik naar boven wierp.

Zijn oogen waren even gevestigd op een raam op de tweede verdieping, waarachter George Hearst met de handen in de zakken onbeweeglijk naar hen stond te kijken.

Iets verderop in het vertrek kon hij duidelijk de gedaante van Brand waarnemen, die bezig was een prachtig wapenrek te bewonderen.

Raffles knikte den jongen man voor het raam vriendelijk toe en deze knikte langzaam terug.

De beide mannen traden vervolgens door de tuindeur het huis weder binnen en begaven zich toen naar den ontvangsalon.

Zoodra zij waren binnengetreten stond Lucy op, teneinde hun tegemoet te treden.

— Welnu, mylord, riep zij uit, kunt u ons eenige hoop geven?

Raffles vatte het lieve meisje bij de handen en keek haar ernstig aan.

— Als gij bedoelt, dat ik u hoop kan geven omtrent het terugvinden van de juweelen, dan kan ik u wellicht bevestigend antwoorden, mejuffrouw.

— Wat wilt gij daarmee zeggen, vroeg het jonge meisje op zachten toon, terwijl zij Raffles angstig aankeek.

Raffles nam haar eenigszins terzijde en fluisterde toen:

— Daar wil ik mede zeggen, dat de ontdekking van den dief u wellicht een verschrikkelijken slag zou toebrengen.

Lucy wankelde en bracht de hand aan het hart.

— Mijn God, wat meent gij, mylord, fluisterde zij nauwelijks hoorbaar, terwijl alle kleur uit haar lief gelaat week.

— Ik kan u nu nog niet alles zeggen, mejuffrouw Lucy. Wat ik u bidden mag bedwing u, want het is niet noodig, dat uw ouders zich nu reeds ongerust maken. Wie weet, bedrieg ik mij en leiden mijn nadere onderzoekingen wel tot een geheel ander resultaat. Maar voor ik heenga, wil ik u vragen, of ik u niet vijf minuten afzonderlijk zou kunnen spreken.

— Maar dan kan nu gebeuren, mylord, zeide het jonge meisje bevend. Begrijpt gij dan niet, dat gij mij op de pijnbank gelegd hebt en dat ik geen oogenblik rust noch duur zal hebben, voordat gij mij zegt, wat gij met uw geheim-

zinnige woorden bedoelt. Volg mij slechts naar de kamer hiernaast — het laat mij onverschillig, wat papa en mama er van denken!

Daarop zeide zij luid tot haar vader:

— Mylord verzoekt mij hem mijn teekenportefeuille vluchtig te laten doorzien. Hij is een groot liefhebber van de teekenkunst, wij zijn onmiddellijk terug.

En voor dat de oude graaf nog een woord van protest had kunnen laten hooren, had zij Raffles naar het aangrenzend vertrek mede getrokken.

— En vraag mij nu alles wat gij wilt, mylord — ik zal u antwoorden, zeide het jonge meisje, terwijl zij zich met beide handen op de tafel steunde.

— Ik zal u niet langer dan eenige oogenblikken ophouden, mejuffrouw, zeide Raffles. Ik wilde u slechts vragen of u in het gedrag van uw verloofde gedurende den laatsten tijd veranderingen hebt kunnen bespeuren. Geloof mij, dat ik u deze vraag slechts stel, omdat haar beantwoording van het grootste gewicht kan zijn.

Het jonge meisje keek Raffles even door-dringend aan.

Haar lippen trilden, alsof zij moeite had niet in snikken uit te barsten, zij boog het hoofd en zeide op nauwelijks verstaanbaren toon:

— Ja, mylord, George is zeer veranderd, sedert hij uit Indië is teruggekeerd.

— Hebt gij u nooit eens afgevraagd, waaraan die verandering te wijten kan zijn?

— Natuurlijk heb ik het, en hem zelf heb ik het ook al eens gevraagd.

— Wat antwoordt hij dan?

— Hij tracht er zich met eenige nietszeggende phrases van af te maken of schrijft het toe aan zijn ernstige ziekte daarginds, die hem zwaar moet hebben aangetast.

— Gij behoeft er volstrekt niet op te antwoorden, als gij mijn vraag onbescheiden acht, maar — wilt gij mij eens zeggen, waarin zich het veranderd optreden van uw verloofde voornamelijk uit?

Het jonge meisje zweeg even als dacht zij diep over deze vraag na.

Daarop zeide zij aarzelend, terwijl zij Raffles open in het gelaat keek:

— Op verschillende wijzen, mylord. Voor hij naar Indië vertrok bezocht George mij zoo vaak als zijn werkzaamheden het hem maar even veroorloofden.

Het jonge meisje keek blozend voor zich en vervolgde toen ontroerd:

— In dat opzicht is hij zeer veranderd. Hij komt nu maar zelden hier en dan blijft hij maar korten tijd, en vertrekt weer spoedig onder een

of ander voorwendsel. En dat is nog niet alles helaas! Het is vreeselijk, dat ik het zeggen moet, maar hij heeft ook niet meer dezelfde kleine beleefdheden voor mij, en gij weet wel, hoezeer een jong meisje daaraan hecht.

— Ja, zeide Raffles glimlachend, daar heb ik wel eens over hooren praten. Ik geloof niet, dat ik u nu verder behoef lastig te vallen. Ik weet genoeg en vraag u verschooning, als ik u onwillekeurig pijn heb gedaan.

— Maar wilt gij mij nu niet zeggen, mylord, waarom gij mij al die vragen stelt, zeide het meisje, terwijl zij haar kleine hand op Raffles' arm legde en hem ongerust aankeek.

— Dat kan en dat mag ik u nu nog niet zeggen, mejuffrouw, antwoordde Raffles op ernstigen toon. Misschien vergis ik mij in de combinatie en dan zou ik u noodeloos groote zielesmart hebben bereid. Ik ben geen geboren detectief en ik kan mij dus vergissen.

Met deze woorden trad Raffles weder op de deur toe en opende haar wijd, terwijl hij hoffelijk buigend plaats maakte om het jonge meisje te laten passeeren.

Bleek en bevend trad Lucy den ontvangsalon weder binnen en Raffles achtte nu het oogenblik gekomen om afscheid te nemen.

— En gelooft ge nu waarlijk, dat gij u reeds een inzicht omtrent deze duistere zaak hebt kunnen vormen, mylord, vroeg Sidney Fulton, terwijl hij Raffles doordringend aanzag.

— Dat geloof ik wel, antwoordde Raffles langzaam.

— En wilt gij ons niets zeggen? vroeg de oude graaf, terwijl hij op zijn bezoeker toetrad.

— Neen, graaf, antwoordde Raffles ernstig, ik herhaal u nogmaals, wat ik zooeven aan mejuffrouw uw dochter zeide — het is zeer wel mogelijk, dat mijn gevolgtrekkingen kant noch wal raken.

Hij keek bij die woorden den ouden graaf strak aan, wiens gezicht echter onbeweeglijk bleef.

Toen vervolgde hij op afgemeten toon:

— En indien het werkelijk zoo ware, zou ik het mij zelf nooit vergeven als ik u op een dwaalspoor had gebracht — al ware het slechts ter wille van mijn ijdelheid.

— Maar dit zal toch niet de laatste maal zijn, dat gij ons bezoekt, mylord! riep nu het jonge meisje uit, terwijl zij de hand van lord Aberdeen met warmte drukte.

— Neen, mejuffrouw, ik beloof u, dat ik spoedig zal terugkeeren — en ik hoop, dat ik u dan reeds eenig nieuws kan brengen.

Hij nam afscheid van de grafelijke familie en maakte ten slotte een hoffelijke buiging voor den jongen George Hearst, die zwijgend terug

boog, terwijl hij een snellen blik uit zijn donkere oogen op den bejaarden lord wierp.

Het volgende oogenblik stonden Raffles en Brand in de gang.

De bediende die hun de deur geopend had kwam met hun kleederen aandragen.

Hij had ze van een sierlijken ouderwetschen kapstok genomen, die in het midden van een fraai geslepen vierkanten spiegel voorzien was.

Raffles trad er op toe, teneinde iets aan zijn toilet te verbeteren, terwijl de bediende Brand in zijn overjas hielp.

Er hingen twee hoeden aan den kapstok.

Half uit gewoonte om alles te onderzoeken, nam Raffles onwillekeurig snel een der hoeden van den kapstok en bekeek dien van binnen.

De letters G. H. waren in zilver in den binnenkant van den hoed aangebracht.

Eensklaps bracht Raffles het hoofddeksel met een uitdrukking van verbazing dichter bij zijn gelaat.

Vervolgens rook hij even aan de binnenzijde van den lederen rand en hing ten slotte den hoed snel weder op, zonder dat de bediende iets gemerkt had.

Maar toen Brand zich omdraaide om te zien, waar zijn vriend bleef, zag hij op Raffles' gelaat een uitdrukking van zoo onmetelijke verbazing, dat hij moeite had de vraag terug te dringen, die hem op de lippen kwam.

Maar voor hij iets kon zeggen had Raffles het hoofd omgewend en keek naar de trap.

Lucy verscheen in diepe gedachten verzonken juist op de bovenste trede.

Raffles wenkte even, dat Brand hem moest wachten en snelde toen vlug de trap op.

Deze zag hem snel eenige woorden met het jonge meisje wisselen en toen, nadat hij opnieuw een diepe buiging voor haar gemaakt had, weder terugkeeren.

Het laatste wat Brand in het huis der Fultons zag, was het gelaat van het mooie jonge meisje, waarop zich dezelfde trekken van verbazing vertoonden, als hij zooeven op het gelaat van zijn meester had waargenomen.

De huisknecht opende de deur voor hem, Raffles drukte hem een fooi in de hand en toen stonden zij op straat.

DUBEC-RECLAME.

Thans worden uitgereikt:

Mary Pickford,
Betty Balfour Claire Windsor en
Constance Talmadge.

Andere volgen.

HOOFDSTUK IV.

RAFFLES GAAT AAN HET WERK.

Het was ongeveer half vijf toen de beide vrienden het huis van de Fultons verlieten.

Brand had het gelaat van Raffles nog nooit zoo bewogen gezien, maar hij durfde in het eerst niets vragen.

Eindelijk echter werd zijn ongeduld hem te machtig.

— Wil je me nu niet eens eindelijk zeggen, of je gemeend hebt daarginds iets te ontdekken, Edward? vroeg hij. Je begrijpt zeker wel, hoezeer ik in spanning verkeer.

— Heb je dan nog niet begrepen in welke richting mijn verbeeldingen gaan?

— Dat heb ik zeker, maar ik durf den naam

die mij op de lippen komt niet uitspreken, omdat het mij nog steeds monsterachtig en onmogelijk lijkt.

— Spreek dien naam eens uit ! zeide Raffles kalm.

— George Hearst heeft het gedaan !

— Bedoel je dien jongen man met zijn donkere oogen en zijn gitzwart haar, die wij zooveel het genoeg hadden te ontmoeten ?

— Wien zou ik anders bedoelen riep Brand verbaasd uit.

— Je hebt gelijk ! *Ja, hij deed het !*

Brand greep zijn vriend bij den arm en keek hem met schitterende oogen aan.

— Weet je wel goed welk een vreeselijke beschuldiging je daar uit ?

— O ja, ik weet het zeer goed !

— Een jonge man van uitstekenden huize, schatrijk, en die van zijn vader nog een groot vermogen te erven heeft, verloofd met een allerliefst meisje, met een schitterende positie voor zich — die zou zoo krankzinnig zijn om zulk een daad te verrichten ?

— Krankzinnig zeg je — of zwaar ziek mischien ! merkte Raffles luchtig op. Je weet zelf wel hoe zeer het klimaat in Indië op sommige niet al te sterke hersens kan inwerken.

Brand zweeg even als had hij moeite zijn gedachten te verzamelen en vervolgde toen :

— Wat je vertelt is vreeselijk — en toch, ik weet niet wat mij zegt, dat je misschien gelijk hebt. Je weet dat wij samen de wapenverzameling van den ouden heer zijn gaan bekijken. Deze is voor het grootste gedeelte ondergebracht in een fraai ouderwetsch gemeubeld vertrek, waarvan de ramen op den tuin uitzien. Terwijl ik bezig was de inderdaad prachtige wapens te bewonderen, stond de jonge Hearst bijna voortdurend voor het raam. Ik begreep al niet goed, waar hij zoo onafgebroken naar keek en trad aan zijn zijde. En toen ik hem in het gelaat keek ontwaarde ik daarop zulk een uitdrukking van doodelijken haat, als ik nog maar zelden op een menschelijk gelaat heb gezien.

— Ja, ja, dat verwondert mij niets, hernam Raffles op luchtigen toon.

— En mag ik nu eens vragen, wat jij in dien tusschentijd hebt ontdekt ?

— Heel wat, dat kan ik je wel zeggen, antwoordde Raffles met een tevreden lachje. Het eerste wat ik ontdekte was dat de weg van de slaapkamer van het jonge meisje naar de groene zaal, drie minuten en vijftig seconden — en tevens korter dan een halve minuut duurt.

— Wat wil je daarmee zeggen ?

— Eenvoudig dit, dat de ramen van de beide kamers op den tuin uitzien en nauwelijks vijftig stappen van elkaar verwijderd zijn.

— En daaruit maak je de gevolgtrekking ?..

— Dat iemand, die zich in de groene kamer bevond, wel te verstaan, als hij alles van te voren zorgvuldig had voorbereid, gemakkelijk in staat was om heen en terug naar de slaapkamer van de jonge Lucy in denzelfden tijd te gaan, dien het jonge meisje noodig had om dien weg slechts eenmaal af te leggen.

— Maar hoe dan ? riep Brand uit.

— Wel, het zal wel niet haar gewoonte zijn om uit de ramen te klimmen en met een ladder weer in een ander raam in te klimmen ! Ik geloof tenminste niet dat het gebruikelijk is in Engelsche heerenhuizen.

— Dus jij denkt... ?

— Ik denk niet, maar ik weet zeker, dat George Hearst uit zijn raam is geklommen, snel langs den achterkant van het huis is geloopt, met behulp van een ladder in de slaapkamer zijner verloofde is binnengedrongen, daar de juweelen heeft gestolen en op dezelfde wijze weer is teruggekeerd naar de groene kamer, nog voor Lucy daar binnentrad.

— Het klinkt haast ongelooflijk, mompelde Brand. Ik kan het mij nog steeds niet indenken !

— En toch ben ik overtuigd, dat het zoo gegaan is, hernam Raffles koud.

— Maar het ontbreken van voetstappen, riep Brand uit, wil je mij eens zeggen, hoe je dat verklaart ?

— O, dat is vrij eenvoudig, ofschoon ik moet erkennen, dat de jonge man dat schrander had bedacht. Hij had namelijk de vier uiteinden van de ladder met een groot aantal wollen doeken omwoeld ; toen hij aan het uiteinde van het klinkerpaadje achter het huis kwam, liet hij de korte ladder voorover vallen en wandelde over de sporten tot aan het uiteinde. Daar gekomen, legde hij een breed stuk plank op de aarde, sprong daarop, steunde de ladder op de plank — en er was geen spoor van zijn voetstappen te bemerken. Je begrijpt dat dat alles veel sneller in zijn werk gegaan is dan ik het je kan vertellen. George Hearst is een jonge, zeer vlugge knaap, voor wien dergelijke toeren natuurlijk slechts kinderwerk zijn.

— Maar men had hem toch kunnen zien !

— Ik stem toe, dat hij die kans liep. Daar moet hij het op gewaagd hebben ! Maar vergeet niet, dat het avond was, dat er een feest op til was en dat alle bedienden op dat tijdstip nog aan tafel zaten in de bediendenkamer, die op de derde verdieping vooraan in het huis is gelegen.

Brand schudde het hoofd alsof hij nog steeds aan de mogelijkheid twijfelde van wat Raffles hem met zooveel vastheid in zijn stem mededeelde.

Plotseling vroeg hij :

— Maar dan moet je mij eens zeggen, hoe hij zoo ineens aan die ladder kwam.

— Als je denkt dat dit iets is, waardoor een man als Hearst zich van zijn plannen laat afbrengen, dan vergis je je. Hij had het ding eenvoudig achter een der gordijnen naast het raam in de groene kamer verborgen. Zooals je zelf gehoord hebt, wordt dat vertrek nooit betreden, daar het gelegen is in een gedeelte van het huis, waar de bewoners zoo goed als nooit komen. De ladder in het loodsje is niet aangeroerd.

Brand wreef zich met de hand over het voorhoofd, als om een pijnlijk denkbeeld te verdrijven en zeide toen langzaam en ernstig :

— Als het werkelijk waar is, — denk je dan de zaak aan te geven ?

— Ja, antwoordde Raffles op kalmen toon :

— Maar daardoor zou je den naam van een der roemrijkste geslachten van Engeland in opspraak brengen, riep Brand verschrikt uit, bedenk dat de jongelui op het punt staan met elkander in het huwelijk te treden ! De oude Fultons zouden het vreeselijk voorval nooit overleven.

— Geloof je ? vroeg Raffles onverschillig.

— Of ik het geloof, riep Brand verontwaardigd uit, ik ben er zeker van. Er kleeft geen enkele smet, hoe klein ook, op den naam van de Fultons ! En nu vergat ik nog geheel dien braven ouden Hearst, den vader van George. Zou je werkelijk over je hart kunnen verkrijgen dien ouden man zooveel smart aan te doen ?

— Misschien, antwoordde Raffles kortaf.

— Misschien zeg je ? kreet Brand. Maar Edward, ik herken je niet meer. Dat is niets voor jou ! Zelfs al is die daad van den jongen George het vreeselijkste wat ik mij kan denken, dan had ik toch van jou gedacht, dat je weliswaar de zaak tot het uiterste zou onderzoeken en desnoods den jongen Hearst zou dwingen het land te verlaten, door hem te dreigen met arrestatie, maar nooit, dat je verder zoudt gaan en den armen ouden vader ten doode toe zoudt kwetsen.

Raffles bromde eenige onverstaanbare woorden tot antwoord en de verbazing van Brand nam ieder oogenblik toe.

Hij wist, dat Raffles oogenblikken van koele wreedheid kon hebben, die hem verschrikkelijk maakte voor zijn vijanden, maar hij had nooit kunnen denken, dat hij in koelen bloede de zielsrust van een onschuldigen grijsaard zou verstoren.

Geruimen tijd liepen de twee vrienden zwijgend verder, ieder in zijn gedachten verdiept.

Zonder dat zij een woord gewisseld hadden bereikten zij de villa.

Voor zij binnentraden greep Brand Raffles bij den arm en vroeg op dringenden toon :

— Je denkt er dus zeker van te zijn, dat de jonge George Hearst dien afschuwelijken diefstal gepleegd heeft ?

Raffles keek Brand op eigenaardige wijze aan, terwijl hij den sleutel in het slot stak en zeide glimlachend :

— *Dat geloof ik niet !*

Brand meende niet goed verstaan te hebben.

Hij wilde Raffles nog iets vragen, maar reeds was deze binnengetreden en had zijn goed aan den toeloopenden Gaston gegeven.

Hoofdschuddend keek Brand hem na, toen deze zonder verder een woord te spreken in de slaapkamer verdween.

— Ik heb Raffles nog nooit zoo zonderling zien doen, bromde hij in zichzelf, wat mag hem toch schelen, hij zal toch niet zoo ingespannen over deze zonderlinge zaak hebben nagedacht dat zijn hersens er onder lijden ?

Hij ging de bibliotheek in en nam lusteloos een krant ter hand.

Een half uur ging voorbij.

Toen werd de deur geopend en trad er een livreibediende binnen. Brand had eenigen tijd noodig voor hij onder deze uitstekende vermomming zijn vriend herkende.

Hij stond langzaam uit zijn stoel op.

— Wat moet dat nu in 's hemelsnaam weer beteekenen ? riep hij verwonderd uit.

— Dat kan ik je nu zelf nog moeilijk zeggen, antwoordde Raffles op vroolijken toon.

Hij scheen in een zeer opgewekte stemming te zijn.

— Maar waar ga je heen ?

— Naar den ouden Hearst !

— Om wat te doen ?

— Natuurlijk om hem mijn diensten als huisknecht aan te bieden.

— En denk je dat hij je aanneemt ?

— Al had hij een half dozijn bedienden te veel — ja !

— Ben je daar zoo zeker van ?

— Willen we er een fijn souper tegen een doosje Queens onder verwedden ?

— Top, riep Brand uit, ondanks zichzelf door de vroolijkheid van Raffles aangestoken.

— Bestel het dan maar vast in Cecil, riep Raffles uit, terwijl hij zich gereed maakte om heen te gaan.

— Maar laat je mij nu weer alleen hier ? Kan ik je in het geheel niet helpen ?

— Wel zeker, beste Charles, ik zal zelfs zeer spoedig je diensten behoeven. Waarschijnlijk morgen reeds. Je kunt nu wel vast beginnen met

je zelf eveneens een mooi livrepakje uit te zoeken.

— Waarom ?

— Om het aan te trekken !

— Dat is kinderachtig ! Ik meen natuurlijk waarom ik het moet aantrekken.

— Om er mee naar den ouden Hearst te gaan !

— Wat zeg je daar ? riep Brand verbaasd uit. Moet ik daar ook al heen ?

— Morgenavond !

— Je bent dus groote dingen voornemens ?

— Zeer groote dingen — dingen die zelfs jou zullen verbazen en wij hebben toch samen al het een en ander gezien naar ik meen.

— Je maakt me erg nieuwsgierig.

— Bedwing die nieuwsgierigheid dan tot morgenavond, des te aardiger zal de verrassing zijn — ofschoon het jammer is, dat de eigenlijke oplossing van het raadsel nog een week ongeveer zal duren.

En voordat Brand nog een opmerking had kunnen maken, was Raffles al verdwenen, terwijl de jonge man hoofdschuddend weer ging zitten en zijn krant ter hand nam.

Raffles verliet de villa.

Voor de deur wachtte de auto.

Henderson zat achter het stuurwiel.

Raffles trad op hem toe en fluisterde :

— Rijdt naar de Victoriastreet en houdt een huis of tien voor no. 34 stil. Er is haast bij.

Henderson knikte, zonder een woord te zeggen.

Raffles wipte snel in zijn auto en deze reed pijlsnel weg.

Ongeveer twintig minuten later stond de prachtige wagen stil.

Raffles opende het portier en sprong naar buiten.

Haastig fluisterde hij Henderson toe :

— Hier op mij wachten tot ik terug kom.

Toen keek hij snel om zich heen.

Op een paar huizen afstands bevond zich een sigarenwinkel.

Raffles keek door de winkelruiten, zag dat de winkelier over een telefoon beschikte.

Hij trad binnen, kocht een doosje sigaretten en vroeg verlof even van het toestel te mogen gebruik maken.

Knorrig gaf de winkelier zijn toestemming.

Raffles bladerde in den telefoongids en had spoedig het nummer van den ouden heer Hearst gevonden.

Hij belde op en luisterde aandachtig.

— Spreek ik met een bediende van mijnheer Hearst . . . ? O, mijn naam doet er niets toe, ik wilde maar weten of mijnheer thuis is, opdat ik

geen vergeefschen loop maak. De oude heer is thuis, zegt gij . . . de jonge niet ? Dat spijt mij, dan zal ik morgen wel eens aankomen. Ik kwam over een eenvoudige handelszaak praten, dat is alles.

Met een tevreden gezicht hing Raffles het toestel weder aan den haak, wierp twee pence op de toonbank en verliet den winkel.

Snel liep hij naar het nummer 34 en belde aan.

De deur werd hem geopend door een ouden huisknecht, die er natuurlijk niet het flauwste vermoeden van kon hebben, dat de man die zooeven getelefoneerd had, dezelfde was die nu reeds voor hem stond, terwijl Raffles bovendien zijn stem meesterlijk wist te veranderen.

— Beste vriend, zeide hij, ik zou gaarne den meester gesproken hebben.

— Den ouden mijnheer ? Of jongeheer George, vroeg de knecht, terwijl hij den gewaanden bediende verwonderd aankeek. Wordt gij verwacht ?

— Neen, dat niet, maar ik heb den ouden heer belangrijke mededeelingen te doen.

De oude huisknecht bromde iets in zich zelf en zeide toen onwillig :

— Maar mijnheer is ziek — ik weet niet of hij nu iemand ontvangen kan.

— Zoo, vroeg Raffles meewarig, wat scheelt hem als ik vragen mag.

— Ja, als ik dat wist bromde de huisknecht, dat weet niemand hier in huis, zelfs de dokter die op het oogenblik bij hem is, zal je niet beter kunnen inlichten, want tusschen ons gezegd en gebleven, geloof ik, dat hij ook niets van de ziekte van mijnheer afweet.

Er vertoonde zich een eigenaardige trek op het gelaat van Raffles, die den ouden bediende echter ontging.

Daarop hervatte de Groote Onbekende dringend :

— Als mijnheer niet al te ziek is, zou ik je aanraden, mij spoedig bij hem aan te dienen.

— Maar welken naam moet ik dan noemen ?

— Je hoeft in het geheel geen naam te noemen. Zeg maar, dat ik kom in verband met den diefstal van het diamanten halssnoer !

— Dat is een vreemde aankondiging, meende de bediende verwonderd.

— Dat mag zoo zijn, maar zij zal haar uitwerking niet missen, hernam Raffles.

Daarop greep hij den bediende bij een lapel van zijn jas en bracht zijn gelaat vlak bij dat van den grijzen dienaar :

— Heb je je ouden meester lief ? vroeg hij met zijn gewone, diep klankrijke stem.

— Dat weet God, riep de oude knecht, met

diep bewogen stem uit, terwijl zijn oogen vochtig begonnen te glanzen.

— Haast je dan, en ga hem van mijn komst verwittigen. Laat je niet wegsturen en zeg, dat ik hem tot iederen prijs moet spreken.

De oude bediende wierp een verwonderden blik op den eenvoudigen knecht die zoo sprak en verwijderde zich toen, nog steeds eenigszins wantrouwend.

Er verliepen tien minuten, die Raffles zooveel jaren schenen.

Reeds wilde hij zonder omwegen brutaalweg naar binnenstappen, toen de knecht terugkeerde en zeide :

— Mijn meester verzoekt u bij hem te komen, maar ik verzeker u dat het mij moeite heeft gekost om hem zoover te krijgen, of liever niet hem, maar den dokter, die hem volstreckte rust heeft voorgeschreven.

— Ga mij dan maar spoedig voor, zeide Raffles, terwijl hij binnentrad en de deur sloot.

De grijze kamerbediende ging hem voor langs verscheidene trappen door eenige vertrekken naar een vrij groote kamer, waar een oud man met een prachtige witten baard en volle witte lokken op een ziekbed lag uitgestrekt, terwijl de dokter, eveneens een bejaard man, naast het hoofdeinde van het bed stond.

— Hier is de man, mijnheer, zeide de kamerbediende op zachten toon, terwijl hij op Raffles wees.

— Het is goed, Henri, gij kunt wel weder gaan, antwoordde de oude Hearst op doffen toon.

Raffles bleef allen met de beide mannen.

Hij trad op het ziekbed toe en keek den grijsaard die daar lag uitgestrekt met innig medelijden aan.

— Mijnheer Hearst en ook gij dokter, zeide hij, met zijn diepe warme stem, gij ziet hier een vreemdeling voor u, dien gij volstrekt niet kent, en dien gij ook niet moogt kennen, maar die, dat zweer ik u, niet anders wenscht dan den vader van George Hearst, den verloofde van Lucy Fulton, van dienst te zijn.

De zieke had verbaasd toegeluisterd.

— Het is mij, alsof ik uw stem meer gehoord heb, zeide hij, zich met de gerimpelde hand over het voorhoofd strijkend, maar ik kan mij onmogelijk herinneren waar dat was. Gij zegt, dat gij mij over zeer belangrijke dingen komt spreken.

— Dat doe ik, zeide Raffles....

Hij hield op en wierp een vragenden blik op den dokter, die nog steeds naast het bed stond.

— O, gij kunt vrijuit spreken, mijn vriend,

zeide de oude man, dokter Thompson is mijn huisdokter en wij kennen elkander reeds een halven menschenleeftijd. Ik heb voor hem geen geheimen.

— Gij moet het mij niet euvel duiden, mijnheer, maar ik heb de mijne.

— Je ziet, dat je wordt weggejaagd, mijn waarde Thompson, zeide de zieke met een zwak glimlachje.

— Dan zal ik u beiden alleen laten, zeide de dokter, maar ik moet u dringend raden, mijnheer, zoo wendde hij zich tot Raffles, om het niet te lang te maken, want mijn patient is lijdend en kan niet veel opwindning velen.

Hij boog zwijsend voor den bezoeker en drukte den zieke de hand.

— Ik blijf hier in huis, mijn beste Hearst, zeide hij, en kom over een half uur nog eens naar je zien.

Daarop verliet hij het vertrek.

— En zeg mij nu spoedig, mijnheer, wat gij mij wenscht mede te deelen, want ik begrijp zeer goed, dat gij inderdaad geen huisknecht zijt, en gij moet wel inzien dat ik van nieuwsgierigheid brand om het doel van uw bezoek te leeren kennen. Mijn oude Henri zeide mij, dat gij komt in verband met dien afschuwelijken diefstal, die mijn arme Lucy, mijn aanstaande schoondochter, zoo zeer smart!

— Dat is ook inderdaad het geval, mijnheer Hearst, antwoordde Raffles, en ik herhaal u nogmaals, dat ik slechts tot u kom, gedreven door de vurige begeerte om het jonge meisje van dienst te zijn.

— En dus mijn zoon ook ? riep de oude man uit, terwijl hij een vragenden blik op den bezoeker wierp.

Raffles zweeg even en zei toen langzaam :

— Uw zoon — ook !

— Welnu, mijnheer, zeg mij dan wat gij mij wenscht mede te deelen.

— Mag ik u eerst een vraag stellen ! vroeg Raffles vriendelijk.

— Ga uw gang.

— Zijt gij reeds lang ongesteld ?

— Ongeveer een maand !

— Kent de dokter den aard van uw ziekte ?

— Neen, en dat verbaast hem zoowel als mij ten zeerste.

— Hebt gij een verpleegster ?

— Alleen overdag.

— En 's avonds ?

— Dan zit alleen de oude Henri bij mij.

— 's Nachts ?

— Waakt mijn zoon George, in die kamer, waarvan gij daarginds de deur ziet. Maar mag ik

weten, zoo vervolgde hij verbaasd, waartoe gij mij al die vragen stelt ?

— Daarop kan ik u later pas antwoorden, mijnheer Hearst ; het zij u thans genoeg te weten, dat hun beantwoording voor mij van het grootste gewicht is — en ook voor u ! En voorts, dat zij in het nauwste verband staan met den diamantendiefstal !

Raffles zweeg even en vervolgde toen :

— Er zou u natuurlijk veel aan gelegen zijn, dat men den dief van het diamanten halssnoer ontdekt ?

— Zeer veel !

— Gij kent mij niet, maar zoudt gij het volste vertrouwen in mij stellen, als ik u een aanbeveling van lord Aberdeen, gaf ?

— Dan zou ik u desnoods mijn halve vermogen toevertrouwen, antwoordde de oude man haastig. Ik ken lord Aberdeen lange jaren als een der edelste philanthropen van ons land. Laat mij spoedig die aanbeveling zien en gij kunt van mij verlangen wat gij wilt.

Raffles haalde een brief uit zijn zak, die met het adellijk zegel van lord William Aberdeen gesloten was en overhandigde dezen aan den zieke.

Deze beschouwde het zegel, opende den brief en las de paar regels welke hij bevatte.

Daarop wierp hij een blik op zijn bezoeker, reikte hem de hand en zeide :

— Ik weet nog niet wie gij zijt, maar ik vraag er nu niet meer naar. Dat gij mij door lord William Aberdeen als een redder in den nood zijt aanbevolen, is mij ruimschoots voldoende. Zeg mij wat ik te doen heb.

— Niets anders dan mij toe te staan mij hedenavond, zoodra de oude Henri u verlaat, hier in uw slaapkamer te verschuilen.

De zieke richtte zich half op uit zijn bed en keek zijn bezoeker met groote verschrikte oogen aan.

Zijn gelaat was doodsbleek en zijn lippen trilden, toen hij vroeg :

— Met welk doel, mijnheer ?

— Nogmaals, mijnheer Hearst, dat kan ik u nu nog niet mededeelen, omdat ik u niet noodeloos ongerust wil maken. Gij hebt gezegd, dat gij mij vertrouwt — laat dat genoeg zijn.

— Maar wat vermoedt gij dan ? riep de zieke uit.

— Kunt gij dat zelf niet begrijpen, riep Raffles, terwijl hij den grijsaard strak aanzag.

Deze liet zich langzaam achterover op het kussen glijden.

Zijn blik was verwilderd.

Zijn magere handen tastten krampachtig over het dek heen en weer.

Toen dwaalden zijn oogen af naar het half gevulde glas dat op het nachttafeltje naast zijn bed stond.

Raffles volgde de richting van dien blik.

Hij nam het glas op en bekeek den inhoud.

— Wat is hier in ? vroeg hij.

— Een verfrisschende drank, dien mijn zoon des avonds meestal voor mij gereed maakt.

Raffles bracht het glas aan zijn lippen en proefde even.

— Het is zuiver gerstewater, zeide hij, en er scheen een klank van teleurstelling in zijn stem te liggen.

Hij scheen even na te denken en hervatte toen :

— Hebt gij een rustigen slaap ?

— Dat kon ik wel beter wenschen. Ik word herhaaldelijk met grooten dorst wakker en verfrisch mij dan met een paar teugen van dit vocht.

— Zoodat uw glas des ochtends leeg is ? vroeg Raffles haastig.

— Meestal ! Als er nog iets is overgebleven, gaat mijn zoon het opnieuw vullen.

Raffles' oogen schitterden.

— Ik dank u, zeide hij, nu weet ik genoeg. Blijft dat afgesproken, dat uw bediende mij hedenavond hier binnenlaat ?

De zieke scheen nog even te aarzelen en zeide toen met vaste stem :

— Ja, mijnheer, dat blijft zoo afgesproken. Gij vermoedt, naar ik geloof, afschuwelijke, ontzettende dingen, die met mijn ziekte in verband staan. Maar hoe dan ook, gij kunt doen wat gij het beste acht.

— Is uw bediende te vertrouwen ?

— Volmaakt ! Hij is reeds veertig jaren in mijn dienst.

— Kunt gij op zijn stilzwijgendheid rekenen ?

— Als ik hem beveel te zwijgen, zou hij zich liever de tong laten uitrukken dan te spreken.

— Dan kan ik thans heengaan, mijnheer Hearst.

— Nu reeds ? riep de zieke uit. Het is vreemd, maar uw aanwezigheid schijnt mij zoodanig op te beuren, dat het is, alsof ik mij reeds minder ziek gevoel. Kunt gij mij niets meer zeggen over dien zonderlingen, diefstal ?

— Morgen, mijnheer Hearst ! Morgen hoop ik u alles te kunnen ophelderen.

— Maar mijn zoon . . . mijn zoon zal ik toch wel van dit alles in kennis mogen stellen ! riep de zieke uit.

Raffles deed snel een paar passen op het bed toe.

Hij bracht zijn gelaat vlak bij dat van den zie-

ke en scheen hem met zijn blikken te willen doorboren.

Toen zeide hij zacht, maar dringend :

— Hoed u daar wel voor, mijnheer ! Geen woord juist aan uw zoon, of alles zou verloren zijn.

De zieke werd lijkkbleek.

Groote droppels zweet parelden op zijn slapen.

Hij strekte zijn sidderende handen naar den bezoeker uit en fluisterde :

— Ik zal doen wat gij zegt, mijnheer, maar

God moge het u vergeven wat gij mij doet uitstaan.

— Gedraag u slechts naar mijn aanwijzingen, zeide Raffles met vaste stem, en gij zult u niet beklagen over mijn bemoeiingen, dat zweer ik u ! En nu — tot vanavond, mijnheer Hearst ! En met niemand een woord over hetgeen wij hier hebben gesproken ! Wij hebben met een zeer gevaarlijken vijand te doen, bedenk dat !

— Tot vanavond, mijnheer.... mijn goede onbekende !

DUBEC-RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen.
Vraagt voorwaarden in den Sigaren-
winkel of bij den fabrikant.

HOOFDSTUK V.

HET GLAS GERSTEWATER.

Raffles keerde zoo spoedig mogelijk weder naar de villa terug, waar Brand hem vol ongeduld verbeidde.

— Ben je tevreden over je tocht ? vroeg de jonge man, zoodra zijn vriend zich van zijn vermomming had ontdaan, en in een gemakkelijken stoel in de bibliotheek had plaats genomen.

— Zeer tevreden ! antwoordde Raffles.

— En zal ik je niet nu eens eindelijk van dienst kunnen zijn ?

— Morgenavond !

— Ah ! Eindelijk ! Is er gevaar bij ?

— Dat geloof ik niet ! Wij zijn immers met zijn beiden !

— Heb je den ouden heer Hearst gesproken ?

— Ja ! De arme man wordt langzaam vergiftigd !

— Groote God ! Wat zeg je daar ? Ben je daar zeker van ?

— Volmaakt zeker ! Die sukkel van een dokter, die zeker geen voet buiten zijn eigen land heeft gezet, ziet er niets van, maar ik, die alle vergiften ter wereld ken, zag dadelijk, dat men den grijsaard van het leven tracht te berooven door middel van een vergift, dat uitsluitend in Indië wordt bereid en door de Inlanders gebruikt wordt om lastige getuigen of te lang levende bloedverwanten uit den weg te ruimen, zonder dat zich uiterlijke kenteekenen van vergiftiging voordoen.

— Maar in welk een poel van misdaad zijn wij hier dan geraakt !

— Dat zeg je wel ! Wat hier misdreven wordt is zoo ongehoord laag, en tevens met zulk een weergalooze sluwheid ten uitvoer gebracht, dat ik somtijds waan, in den tijd van Lucretia Borgia te leven !

— Maar je denkt nu toch, den dader te kunnen ontmaskeren ?

— Ik ben er zeker van !

— Dat is alles wat ik verlang te weten ! En dan nog alleen dit : in welke vermomming moet ik morgen met je medegaan ?

— In die van den ouden bediende van den heer Hearst !

— Mooi ! Dan zal ik hem nog vandaag eens gaan bestudeeren ! En wat doe jij vanavond ?

— Bewijzen verzamelen !

— Dan moesten wij nu maar eens een ferme wandeling maken ! Op die wijze zullen je hersens weer wat zuurstof opdoen, en voldoende zuurstof is, volgens jou, het beginsel van alle wijsheid !

— Zeker ! Ik ga verder en beweer, dat er geen misdaden zouden gepleegd worden, als ieder mensch over een voldoende hoeveelheid zuurstof kon beschikken !

— Nu daar praten wij onderweg nog wel over ! hernam Brand lachend.

De twee vrienden maakten hun wandeling, dineerden in een goed restaurant en keerden daarop weder naar de villa terug, waar Raffles met de meeste zorg zijn uiterlijk opnieuw veranderde, zoodat hij eenige minuten later voor Brand stond als de bediende, die denzelfden middag naar het huis van den ouden Hearst was gegaan.

Precies om negen uur nam hij afscheid van Brand, en begaf zich naar de Queen Victoria street, waar de oude Henri hem thans met een vriendelijk gelaat ontving en hem dadelijk naar de ziekenkamer geleidde. Maar niet dan nadat Raffles hem gevraagd had, of zijn jonge meester thuis was, een vraag, waarop de oude huisknecht ontkennend antwoordde, met een minachtenden trek op zijn gerimpeld gelaat, die Raffles niet ontging.

De zieke ontving den Grooten Onbekende met een hartelijken handdruk.

— Gij zijt zeer vroeg ! zeide hij vriendelijk, maar ik duid u dat volstrekt niet euvel ! Integendeel ! Uw aanwezigheid geeft mij een zonderling kalm gevoel !

— Hebt gij den drank gedronken, zooals iederen nacht ? vroeg Raffles.

Het gelaat van den zieke verbleekte.

— Neen, mijnheer ! zeide hij op zachten toon. Ik — durfde niet !

— Wat hebt gij er dan mede gedaan ?

— Ik heb het glas onder mijn bed leeggoten !

— Uitstekend ! Heeft er zich niets bijzonders voorgedaan ?

— Niets !

— Wilt gij mij dan nu veroorloven, een kleinen onderzoekingstocht door het huis te doen ?

— Als gij dat noodig acht . . . , zeide de zieke aarzelend.

— Zeer noodig ! Kan de oude Henri mij vergezellen ?

— Zeker ! Wees dan zoo goed, even te bellen ! De schel staat op het tafeltje naast mijn bed.

Raffles luidde de schel en dadelijk trad Henri binnen.

— Mijn vriend, zeide de oude Hearst, gij zult dezen heer den weg wijzen door het huis, en toen hij den verwonderden blik zag, voegde hij er zacht aan toe :

— Mijnheer komt hier slechts om uw ouden meester een grooten dienst te bewijzen, beste Henri.

De grijze kamerbediende boog zwijgend en opende de deur voor Raffles, die het ziekenvertrek verliet, na den ouden man in het bed nog een bemoedigenden blik te hebben toegeworpen.

Zoodra zij de kamer verlaten hadden legde Raffles zijn hand op den arm van den bediende en zeide fluisterend :

— Ik zal niet veel van je tijd in beslag nemen. Breng mij dadelijk naar het vertrek van den jongen heer Hearst, dat is voldoende.

— Maar de jonge heer is uitgegaan, zooals ik u immers reeds gezegd, heb, mijnheer ! riep Henri verbaasd uit, die niet wist wat hij moest denken van dezen zonderlingen kamerbediende, die door zijn meester met zooveel onderscheiding behandeld werd.

— Zooveel te beter, zeide Raffles kalm.

— Maar ik twijfel er aan, of zijn kamer wel geopend zal zijn, ging de oude man door.

— Dat doet er niets toe, zeide Raffles op denzelfden bedaarden toon. Maar zeg mij eens, was het vroeger de gewoonte van uw jongen meester om zijn kamer op slot te doen ?

— Neen, mijnheer, antwoordde Henri, en ik moet u zeggen, dat het mij genoeg verbaasde, toen ik hem dat zag doen, nadat hij uit Indië was teruggekeerd.

— Ja, dat is vrij zonderling, zeide Raffles kortaf. Maar breng mij nu maar naar zijn kamer. Kunt gij mij ook zeggen, of uw jonge meester hedenavond vroeg terugkomt ?

Weer vertoonde zich dezelfde minachtende trek op het gelaat van den ouden dienaar.

Toen zeide hij zuchtend :

— Mijnheer George is wel veranderd sedert zijn terugkeer ! Vroeger bracht hij den avond bij zijn vader door, of met fatsoenlijke kameraden, en ook heel vaak bij zijn verloofde.

— En is dat anders geworden ?

— Geheel anders ! Mijnheer George blijft den geheelen avond uit. Komt omstreeks half twaalf

even thuis en gaat maar al te dikwijls weer heen, als de oude heer in slaap is gevallen.

— Ik dank je, goede vriend, voor deze inlichtingen, die voor mij van groot nut zijn. Waarom — dat zul je spoedig genoeg vernemen. Een wees nu zoo goed mij den weg te wijzen!

De oude huisknecht ging Raffles voor door een gang, waarop verscheidene deuren uitkwamen.

Voor de derde deur stond hij stil.

— Dit is de woonkamer van mijnheer George zeide hij. Daaraan grenst de slaapkamer. . . .

— En deze staat immers in verbinding met die van uw ouden meester?

— Juist, mijnheer!

Raffles trachtte de kruk van de deur om te draaien. Deze was echter gesloten.

Zonder een oogenblik te aarzelen, haalde Raffles een bos loopers uit zijn zak en opende, tot groote verbazing van den grijsen bediende, niet zonder eenige moeite de kamerdeur.

Hij trad in het donkere vertrek binnen en draaide den schakelaar van het electrische licht om.

— Ik begrijp wel, dat gij vreemd opziet van hetgeen ik nu doe, zeide Raffles glimlachend, toen hij het verbaasde gelaat van den bediende zag, maar ik geef u de plechtige verzekering, dat dit alles alleen geschiedt om uwen ouden meester van een vreeselijk lot te redden!

— Als dat waar is, mijnheer, zeide Henri, met bevende stem, dan kunt gij gerust uw gang gaan.

— Ik behoef je zeker niet te zeggen, dat je een volstrekt stilzwijgen in acht moet nemen, over hetgeen hier vanavond gebeurd is!

— Dat belooft ik u, mijnheer. Mag ik er ook tegenover mijnheer George niet over spreken?

— Dat vooral niet! Dat in geen geval. . . .! Juist hij mag niet vernemen, wat hier voorvalt. Bedenk dat!

Met deze woorden trad Raffles verder de kamer in en wierp een onderzoekenden blik in het rond.

Dichtbij het raam stond een kleine secretaire.

Raffles trachtte haar te openen, maar zij was eveneens op slot.

Met behulp van een zijner loopers kreeg hij haar echter spoedig open.

Haastig trok hij alle laden open, en doorzocht de papieren die zich daarin bevonden, terwijl de oude bediende zwijgend en met groeiende verbazing toekeek.

Een teleurgestelde trek verscheen op het gelaat van den Grooten Onbekende.

— Zou ik mij dan toch vergist hebben? mompelde hij in zichzelf. Maar wacht eens — ik heb iets vergeten!

Hij draaide zich om op den stoel waarop hij

voor de secretaire had plaats genomen en vroeg aan Henri:

— Staat dit meubel hier al lang in deze kamer?

— Neen, mijnheer! De jonge heer George heeft het kort nadat hij was teruggekeerd, gekocht.

— Dat dacht ik al, riep Raffles uit. Wij zullen eens naar de geheime vakken zoeken.

Hij knielde op den grond naast de secretaire en bekeek met de grootste zorgvuldigheid het meubel van alle kanten, terwijl hij met den vinger op alle uitsteeksels drukte, langen tijd vruchteloos.

Maar toen hij, meer door toeval dan opzettelijk, de hand legde op den bovenkant van een der achterpooten, liet zich een licht getik hooren — in den bodem van de secretaire viel een kunstig en onzichtbaar aangebracht luikje naar omlaag.

Raffles stak de hand in de ontstane opening en trok een plat ijzeren kistje naar zich toe.

Het duurde geruimen tijd voor hij het ingewikkelde slot had kunnen openen, maar eindelijk gelukte hem dit toch.

Het deksel sprong open en een aantal papieren vertoonden zich aan den blik van den indringer.

Vliegensvlug doorliep hij ze, en naarmate hij verder las, kwam er een uitdrukking van voldoening en zegepraal op zijn scherp geteekend gelaat.

— Mijn vermoeden is dus juist geweest, mompelde hij. Ik ben blij, dat ik mij niet in mijn berekeningen vergist heb. Het kon ook niet anders zijn! Hij stak de papieren in zijn binnenzak, sloot het kistje, schoof het weder op zijn plaats en klapte het luikje in den bodem van de secretaire dicht.

— Maar mijnheer. . . . kwam de oude bediende aarzelend, die dit alles met wijd geopende oogen van verwondering had aangezien.

— Ik weet wat gij zeggen wilt, mijn brave vriend, zeide Raffles glimlachend. Maar stel u gerust, overmorgen zult gij de eerste zijn, die deze handelwijze goedkeurt, welke u thans zoo zonderling toeschijnt.

Hij liep naar een deur van het vertrek, wierp haar open en vroeg:

— Dat is zeker de slaapkamer?

— Juist, mijnheer!

Raffles maakte ook hier licht en trad op de waschtafel toe, waarop verscheidene fleschjes, toiletmiddelen en fraaie zilveren borstels en kammen lagen.

Raffles nam al deze voorwerpen een voor een in de hand en beschouwde ze aandachtig. Eindelijk trad hij met een klein fleschje onder het electrische licht, schudde het, rook aan den

inhoud en wreef er een droppel van op de palm van zijn hand uit.

— Ja, ja, zeide hij zacht in zich zelf, alles sluit voortreffelijk.

Daarop wendde hij zich tot den ouden bediende met de vraag :

— Brengt ge uw jongen meester des morgens zijn chocolade op zijn bed ?

— Dat deed ik vroeger wel, mijnheer, antwoordde Henri zuchtend, maar ook in dat opzicht is mijnheer erg veranderd — het is vreeselijk, dat ik het zeggen moet, maar niet ten goede, helaas !

— Dus nu treedt ge zijn slaapkamer nooit binnen voor hij geheel gekleed is ?

— Nooit ! De deur is altijd op slot.

— Zoo, zoo. En dat is zeker de verbindingsdeur, die toegang geeft tot de kamer, waar uw oude meester op zijn ziekbed ligt ?

— Ja, mijnheer !

— Is zij steeds geopend ?

— Dag en nacht !

— Dan behoef ik verder niets te weten !

Raffles zette het fleschje nauwkeurig op dezelfde plaats waar hij het gevonden had, trad het aangrenzende vertrek weder binnen, sloot de tusschendeur, vergewischte er zich nauwkeurig van, dat hij niets van zijn plaats had gebracht, en verliet het vertrek, waarvan hij de deur met behulp van instrumenten weder op slot draaide.

Toen hij weder de gang betrad, liet een groote Friesche wandklok, die daar hing, juist elf galmende slagen hooren.

— Het is laat, mompelde hij, en hoog tijd, dat ik mij ga verschuilen.

Tegelijk met Henri trad hij het ziekenvertrek weder binnen.

De grijsaard op het bed keek hem vragend aan.

— Zijt gij tevreden over uw inspectie, mijnheer ? vroeg hij met een flauwen glimlach.

— Uiterst tevreden, mijnheer Hearst, en ik geloof u te kunnen verzekeren, dat de zaak voor u, zoowel als voor juffrouw Lucy blijde zal eindigen.

— En voor mijn zoon ? vroeg de zieke op smeekenden zoon.

Raffles wierp den vrager een zonderlingen blik toe, voor hij langzaam antwoordde :

— Voor uw zoon ook.

— Dan heb ik niets meer te wenschen, hernam de oude man met een zucht van verlichting.

— En wees nu zoo goed mij eene schuilplaats aan te wijzen, waar ik mij kan verstoppen, vervolgde Raffles.

— O, dat is gemakkelijk genoeg, mijnheer, zooals gij ziet, zijn beide vensters in een diepe

nis aangebracht, die plaats in overvloed aanbiedt, om er zich te verschuilen.

— Uitstekend, antwoordde Raffles. U hebt mij gezegd, dat uw bediende tot elf uur blijft waken ?

— Juist !

— En dan begeeft hij zich ter ruste ?

— Ja, mijnheer.

— Welnu, dan zou ik u willen verzoeken, dat gij hedenavond met die gewoonte breekt.

— Wat wenscht gij dan, dat ik doe, mijnheer, vroeg Henri verwonderd.

— Dat zal ik u zeggen ! Het is een heerlijke warme nacht en mijnheer Hearst heeft voor zijn ziekte van de buitenlucht ook niets te vreezen ; ik zal het raam op een kier open doen. Gij zult een ladder tegen het venster zetten, en naar boven klimmen, zoodra gij de kamer verlaten hebt, om u schijnbaar ter ruste te gaan begeven.

— Ik moet dus met u achter het gordijn postvatten ?

— Juist ?

— Maar waarom ?

— Omdat ik een getuige noodig heb ! Vraag mij niets meer, want de tijd dringt.

Met deze woorden, en na den zieke nogmaals een vriendelijken blik te hebben toegeworpen, trad Raffles op de vensternis toe, sloeg de zware gordijnen ter zijde en opende het raam op een kier.

Toen stak hij het hoofd nog eens door de zware gordijnen heen en zeide met den meesten nadruk tot Henri :

— Nog een ding moet ik u op het hart drukken : wat er ook gebeure, en wat gij ook moogt zien — verradt door geen enkel geluid wat er in u omgaat, want dan zoudt gij alles bederven en uw meester in ernstig gevaar brengen.

— Ik beloof het u, mijnheer, antwoordde Henri op kalmen toon, ofschoon hij moeite had zijn ontroering te bedwingen.

Toen verdween het hoofd van Raffles.

De gordijnen hingen onbeweeglijk in zware plooiën neder.

En hij wachtte.....

In de ziekenkamer werd het nu zeer stil.

De oude bediende had blijkbaar naast het bed plaats genomen.

Het leek alsof de beide grijsaards, die reeds een menschenleeftijd lief en leed te zamen hadden gedeeld, sliepen.

Er verstreek een half uur, zonder dat zich iets in het groote huis deed hooren.

Toen klonk weder de galmende slag van de gangklok.

Bijna op hetzelfde oogenblik werd met een dreunenden slag de huisdeur dicht geworpen.

Er klonken voetstappen op de trap.

Een sleutel werd in de deur gestoken.

Raffles kon duidelijk het geknars van het slot hooren.

Toen was het weder vijf minuten stil.

Daarop hoorde hij de deur tusschen de beide slaapkamers openen en de stem van George Hearst op ruwen toon zeggen:

— Verdwijj jij maar, oude paai! Je hebt lang genoeg gewaakt, ga maar slapen!

Hij hoorde den ouden bediende uit zijn stoel opstaan en de kamer verlaten, blijkbaar zonder een woord te spreken.

De deur van de slaapkamer viel dicht.

Met de uiterste omzichtigheid schoof Raffles de dikke gordijnen een weinig van elkaar en blikte door de reet.

De jonge Hearst stond voor het bed van zijn vader, die het bleeke gelaat naar zijn zoon had opgeheven.

En Raffles was nu de getuige van een dier gesprekken vol bittere verwijten, zooals de oude man ze in de laatste maanden herhaaldelijk tot den jongen lichtmis had moeten uiten.

George Hearst antwoordde niet veel, luisterde onverschillig toe en maakte nu en dan een korte korzelige opmerking.

Dan na eenige oogenblikken ging hij naar zijn eigen slaapkamer, waarvan hij de deur hard toewierp.

Nauwelijks was dit geschied, of Raffles hoorde hoe het raam achter zijn rug zeer zachtjes verder werd geopend en wierp een blik achter zich.

De oude bediende kroop langzaam en niet zonder groote moeite door het venster naar binnen.

Hij had, uit vrees leven te maken, zich van zijn schoenen ontdaan.

Raffles stak hem de hand toe en hielp hem naar binnen.

Daarop sloot hij het raam, zoo zacht mogelijk en legde zijn vinger op de lippen.

Weder verstreek een half uur.

Het was doodstil in de slaapkamer.

Toen werd de tusschendeur langzaam geopend en zacht klonk de stem van George Hearst:

— Slaapt gij, vader?

Geen antwoord.

De deur werd verder geopend en de jonge man trad het vertrek binnen, dat nu slechts verlicht was door een klein flakkerend nachtluchtje.

Weer schoof Raffles de gordijnen een weinig terzijde en wenkte Henri naderbij te komen, en een blik door de opening te werpen.

De oude bediende gehoorzaamde.

George Hearst trad op het nachttafeltje toe.

Hij had een glas gerstewater in de hand.

Langzaam naderde hij het bed.

Toen zette hij het glas zachtjes op het tafeltje

neer, en wierp een langen, onderzoekenden blik op het gelaat van zijn vader, die gerust sluismerde.

Hij stond daar nauwelijks vijf minuten onbeveeglijk en toch scheen die korte spanne tijds den beiden mannen achter het gordijn een eeuwigheid.

Eindelijk verwijderde hij zich weder, door dezelfde deur waardoor hij gekomen was.

Eerst viel deze deur zacht in het slot en daarop de tweede, die naar het werkvertrek van den jongen man leidde.

Toen schoof Raffles het gordijn geheel ter zijde en wenkte Henri hem te volgen.

Hij draaide het electrische licht op, trad op het nachttafeltje toe en nam er het glas gerstewater af.

Zwijgend haalde hij uit zijn vestzakje een reepje lakmoespapier, dat hij in het gerstewater doopte.

Onmiddellijk werd het papier donker paars.

— Ik wist het wel, fluisterde Raffles zoo zacht, dat de ander hem nauwelijks verstond.

— Maar wat dan, mijnheer? zeide de bediende nauwelijks hoorbaar, terwijl zijn oogen uit hun kassen puilden en z'n knieën knikten. wat is er dan in dit glas!

— Een langzaam werkend vergif, antwoordde Raffles kalm.

Maar snel moest hij zijn hand op den mond van den ouden man leggen, want deze was, zijn belofte vergetend, op het punt door een luiden kreet zijn afschuw lucht te geven.

Raffles moest den ouden man een glas water inschenken, zoo hevig was hij door deze mededeeling geschrokken.

Toen draaide hij het electrisch licht weder uit en trad snel met den bediende weder achter het raamgordijn, daar hij opnieuw voetstappen meende te hooren.

Hij had niet verkeerd gehoord.

Maar zij kwamen ditmaal niet naar de slaapkamer, maar verwijderden zich door de gang en daalden de trap af.

Even later bonsde opnieuw de straatdeur dicht.

— Geen woord aan uw meester over wat gij gezien hebt, beval Raffles den bediende. In zijn tegenwoordigen toestand zoudt gij hem den dood kunnen aandoen! Gij weet ook niet wat ik weet.

Maar nu kon de oude bediende zijn zenuwen niet langer bedwingen.

Hij barstte in hartstochtelijk snikken uit en Raffles moest hem snel uit het vertrek voeren en hem in zijn eigen kamertje, dat op de bovenste verdieping was gelegen, weder tot kalmte brengen.

— Weet gij, wat gij mij beloofd hebt? vroeg hij dringend, toen de oude man weder tot zichzelf was gekomen.

— Ja, mijnheer, ik beloof u, dat ik met geen woord tegen mijn ouden meester van dit verschrikkelijke zal reppen — niet voor gij het mij toestaat.

— Goed zoo! Ik ga nu spoedig het glas gerstewater leeggoeien en vervangen door een

onschadelijken, kalmeerenden drank dien ik bij mij heb. Wat u betreft, begeef u ter ruste en tracht in den slaap te vergeten, wat gij zooeven gezien hebt — al weet ik, dat het u moeilijk zal vallen. Morgen om dezen tijd keer ik terug met een mijner vrienden en dan beloof ik u dat gij opnieuw een beteren en een blijden tijd tegemoet gaat.

HOOFDSTUK VI.

IN DE VAL.

Den volgenden avond om negen uur waren Raffles en Brand op weg naar het huis van den ouden Hearst.

Brand had van zijn vriend alles vernomen wat er den vorigen avond voorgevallen was en zijn ontzetting over deze afschuwelijke misdaad was grenzeloos, maar wat hem het meest verbaasde, was de schijnbare kalmte waarmede Raffles over dit alles oordeelde!

Brand had in den loop van den dag gelegenheid gehad met een voorwendsel den ouden Henri eenige keeren te spreken te krijgen om zijn gelaat en houding goed te bestudeeren.

In een kleine handtasch had hij de noodige schmink en pruiken bij zich om zich zoodanig te kunnen vermommen, dat hij op bedriegelijke wijze op den ouden kamerdienaars zou gelijken.

Toen zij aanbelden, deed de oude Henri hen de deur open.

Hij keek Brand, dien hij reeds tweemaal dien dag gezien had, eenigszins verwonderd aan, maar Raffles stelde hem spoedig gerust.

— Dit is mijn vriend, en wij beiden zullen hedennacht het laatste bedrijf van dit wonderlijke drama spelen, beste Henri, zeide hij vriendelijk. De jonge heer George is toch niet thuis? Anders zouden wij dadelijk rechtsomkeert maken en de zaak uit moeten stellen tot een betere gelegenheid.

— Mijnheer George is een half uur geleden uitgegaan, antwoordde de oude man kortaf. Hij is op bezoek bij zijn verloofde.

— Zooveel te beter, zeide Raffles, terwijl hij met Brand binnentrad. Breng ons dan spoedig

naar een vertrek, waar mijn vriend zich kan vermommen.

— Is dat noodzakelijk, mijnheer?

— O ja!

— En in welken persoon zal mijnheer zich vermommen als ik vragen mag.

— In dien van een zekeren braven kamerbediende Henri, antwoordde Raffles glimlachend. Maak maar wat voort, want wij zullen niet veel tijd hebben.

De oude man schudde het hoofd, maar bracht de beide vrienden niettemin naar zijn eigen kamer, waar hij met een verbazing die aan vrees grensde, getuige was van de metamorphose, die het uiterlijk van Brand onderging.

Binnen een half uur tijds had deze zich zoo voortreffelijk gegrimeerd, dat zelfs Raffles eenige moeite had om den echten en den valschen bediende uit elkaar te houden.

— Geef mijn vriend nu nog een van uw livreen, zeide Raffles, en dan spoedig naar uw meester.

Even later waren de drie mannen, Brand gekleed in een livrei, die als voor hem gemaakt was, op weg naar de ziekenkamer.

Het is onmogelijk de verbazing te beschrijven van den ouden heer Hearst, toen hij twee volkomen gelijke bedienden zag binnentreden.

Spoedig had Raffles hem echter op de hoogte gesteld van zijn plannen.

— Het is noodig, zeide hij, dat mijn vriend in plaats van uw kamerbediende bij u waakt, want ik zal zijn diensten aanstonds noodig hebben.

— Maar Henri zelf dan? vroeg de zieke.

— Die moet hier in de buurt blijven, maar mag zich volstrekt niet vertoonen voor ik hem roep. Ik heb hier een zilveren fluitje bij mij, dat een zeer schellen klank heeft. Zoodra gij dat hoort, begeeft gij u naar dit vertrek — hoe meer getuigen ik heb bij deze kleine comédie, welke ik op touw ga zetten, des te beter. Er zal hier wel ergens een vertrekje zijn, waar gij u zoolang kunt verschuilen, zeide hij, zich tot den grijzen dienaar wendende.

— O, ja mijnheer, dat zal wel gaan, antwoordde deze.

— Mooi zoo, begeef u dan daar heen en laat u niet zien, voor ik u waarschuw.

Brand, ga voor het bed zitten, en zoodra ik uit mijn schuilplaats treed en een zeker iemand een revolver voorhoud, laat je dat aardige kunstje met de handboeien nog eens zien!

— Maar als ik word weggezonden, vroeg Brand.

— Dat zul je niet, als je je goed slapende houdt. Dat zal toch voor jou wel geen bezwaar zijn.

— Neen, als dat alles is, zal het wel gaan, antwoordde Brand lachend.

— Nu dan, ieder op zijn post, beval Raffles.

Henri opende een kleine deur, die met een kleedvertrekje in verbinding stond en verschool zich daar.

Raffles trad achter de zwase gordijnen in de raamnis en Brand nam op den stoel voor het bed plaats.

Zoo verstreken bijna twee uren in een bijna duldellooze spanning.

Soms wisselden Raffles en Brand fluisterend eenige woorden.

De zieke lag met wijd geopende oogen voor zich uit te staren en scheen zijn hersens te martelen met het zoeken van een oplossing van al het wonderlijke en vreeselijke, dat hij in de laatste vierentwintig uren had beleefd.

Om elf uur hoorden de wakenden de buitendeur dichtvallen.

George Hearst kwam thuis.

Dadelijk sloeg Brand de armen over elkaar, liet zijn hoofd schuin op zijn borst zinken en begon zachtjes en zeer natuurgetrouw te snurken.

— Doe de oogen dicht, mijnheer Hearst, en houdt u slapende, beval Raffles. Opgelet, Charles!

Tien minuten verstreken in groote spanning.

Toen ging de deur van de slaapkamer zachtjes open.

George Hearst trad binnen, weder met een glas gerstewater in de hand.

Hij trad zachtjes naar het bed en keek naar den zieke, die zich slapende hield, en wiens

gelaat slechts flauw verlicht was door het flakkerende nachtluchtje.

Hij wierp een blik op den sluimerenden bediende en scheen iets in zich zelf te mompelen.

Toen zette hij het glas gerstewater op het nachttafeltje en draaide zich om, ten einde weer heen te gaan.

Maar hij bleef als aan den grond genageld staan.

Voor hem stond, alsof hij uit den bodem was verrezen, een lange, dreigende figuur, want dat die niets goeds in den zin had, bleek voldoende uit de zware revolver, waarvan de loop zachtjes glansde in het onzekere licht van het nachtpitje.

George Hearst deed eenige stappen achteruit, terwijl zijn gelaat een vale kleur verkreeg.

— Wat moet dat beteekenen? fluisterde hij heesch, terwijl zijn rechterhand langzaam naar zijn zak tastte.

— Dat moet beteekenen, Mike O'Flenn, dat je rijk uit is en dat je beter zoudt doen met je in het onvermijdelijke te schikken, klonk de rustige stem van Raffles. Neen, weg die revolver, of het zou u slecht vergaan.

Het volgende oogenblik viel een kleine revolver kletterend op den grond, en voor de man goed wist, wat er met hem gebeurde, keken zijn verwilderde blikken naar zijn polsen, waaromheen Brand met ongeëvenaarde behendigheid een paar van de stevigste stalen handboeien had geslagen.

Raffles bracht zijn fluitje aan den mond en blies er op, terwijl hij te gelijktijd het electrische licht opdraaide.

De oude Henri trad binnen, zeer bleek, maar kalm.

De zieke had zich in zijn bed opgericht en keek met verbijsterden blik van den een naar den ander.

Wat de geboeide man betreft, deze geleek het meest op een in het nauw gedreven jakhals. Zijn tanden blikkerden valsch door zijn half geopen-de lippen en zijn oogen gloeiden van machteloozen haat.

— Laat ons er een s bij gaan zitten, Mike O'Flenn, zeide Raffles kalm, want ik vrees, dat wij niet zoo spoedig gereed zullen zijn.

— Maar wat zegt gij toch, mijnheer, klonk een zwakke stem uit het bed. Is hij dan niet mijn zoon?

— Hij heeft er alleen het uiterlijk van, mijnheer Hearst, antwoordde Raffles kalm, maar inderdaad is hij een Ier, die, geloof ik, bij de politie te Dublin niet al te goed staat aangeschreven. Mijnheer is drie jaren geleden uit een gevangenis in zijn land ontsnapt en naar Indië gevlucht!

— Maar mijn zoon, mijn zoon, kreet de oude man.

— Uw zoon vertoeft in Indië, mijnheer Hearst, en zal binnen eenige weken hier kunnen zijn.

— En de bewijzen ? Uw bewijzen ? siste Mike O'Flenn tusschen zijn tanden.

— Ik ben zoo vrij geweest die uit uw secretaire te halen, antwoordde Raffles steeds even bedaard.

De geboeide man werd zoo mogelijk nog bleeker en liet zich op een stoel neervallen.

— Fouillêr hem eens even met je gewone handigheid, Charles, zeide Raffles. Ik heb een flauw vermoeden, dat onze vriend zekere diamanten bij zich heeft, waarnaar wij sedert eenige dagen zoo vlijtig zoeken.

Handig doorzocht Brand de zakken van den misdadiger en de voering van diens kleeding.

Mike O'Flenn dacht er zelfs niet aan zich te verzetten. Hij scheen te beseffen, dat het spel verloren was.

Eensklaps uitte Brand een kreet. Hij haalde een scherp mesje uit zijn zak, sneed de voering van het vest van den geboeide dicht boven de heupen door.

Een in grijs papier gewikkeld pakje rolde op den grond.

Raffles raapte het op en opende het. Ongeveer anderhalf dozijn prachtige diamanten schitterden in het electrische licht.

— Dat is in zooverre in orde, zeide Raffles, terwijl hij de diamanten weder inpakte en bij zich stak. En nu, mijnheer Mike O'Flenn, zult gij wel zoo goed zijn ons veel moeite te besparen door maar dadelijk te bekennen. Tegenspartelen zou u niets helpen.

De geboeide man keek met starenden blik voor zich uit, hief toen plotseling het hoofd op en vroeg, terwijl hij Raffles doordringend aankeek :

— Waarborgt gij mij straffeloosheid als ik alles opbiecht ?

Raffles antwoordde niet dadelijk, maar wierp een blik op den zieke.

Deze knikte haastig met het hoofd en zeide :

— Ja, ja ! Wij willen hem niets doen, als hij maar zegt, wat er van mijn zoon geworden is. Bedenk toch, mijnheer, dat hij ons nog kwaad genoeg kan doen, als hij weigert om te zeggen, wat er met mijn zoon is gebeurd !

— Het verheugt mij, dat gij dat inziet, grinnikte Mike O'Flenn met een valsch lachje. Nu hoe is het, kan ik vrij uitgaan, als ik alles zeg ?

— Het spijt mij genoeg, dat ik bevestigend moet antwoorden, zeide Raffles, terwijl hij den schurk een verachtelijken blik toewierp, maar

mijnheer Hearst heeft gelijk, gij zoudt ons nog kwaad kunnen doen. Zeg op !

— Welnu dan ! Anderhalf jaar geleden leerde ik in Bombay George Hearst kennen. Aanstands viel ons beiden onze verbazende gelijkenis op en spoedig blies de duivel mij in, dat ik daarvan gebruik zou kunnen maken. Wij sloten vriendschap en langzamerhand deelde de jonge Hearst mij alles uit zijn leven mede. Ik wist dat hij verloofd was met Lucy Fulton. Ik schreef de namen van de familie op en die van zijn eigen familieleden en na verloop van tijd was ik zoodanig op de hoogte van al zijn levensomstandigheden, dat ik het er op wagen kon mij voor hem uit te geven. Met behulp van twee medeplichtigen maakte ik mij eenigen tijd geleden van zijn persoon meester, ongeveer een week voordat hij zich naar Engeland zou inschepen om met Lucy Fulton in het huwelijk te treden.

— En waar zit George Hearst gevangen ? vroeg Raffles streng.

— In een kleine bungalow op vier mijlen afstand van Bombay. Als gij mijn vest aan de andere zijde ook open snijdt, kunt gij het adres en de namen van mijn medeplichtigen vinden.

— Kennen die medeplichtigen uw eigen naam ?

— Zeker ! Het was overeengekomen, dat ik, na Lucy Fulton zooveel mogelijk bestolen te hebben en mij in het bezit te hebben gesteld van het vermogen van mijn gewaanden vader, naar Indië zou terugkeeren, waar wij George Hearst in vrijheid zouden stellen.

— Mooi ! Dan zult gij morgen vroeg waar wij bij zijn, onmiddellijk een telegram aan uw medeplichtigen zenden, waarin gij hen beveelt, George Hearst dadelijk in vrijheid te stellen.

— Goed, dat zal ik doen, bromde Mike O'Flenn ; in mijn verdere lotgevallen zult gij wel niet veel belangstellen en ook niet op de wijze waarop ik mij van de juweelen meester maakte.

— Neen, dat behoeft niet, antwoordde Raffles kalm, te minder omdat ik die minstens even goed ken als gij zelf.

— Dan zijt ge een knap man, zeide Mike O'Flenn spottend, terwijl hij Raffles een woesten blik toewierp.

— In ieder geval knap genoeg om u te doorzien, mijn waarde heer ! En nu behoeven wij niet verder te praten. Gij blijft vannacht hier onder onze bewaking en morgen om zeven uur gaan we naar het postkantoor !

Den volgenden dag, omstreeks tien uur, nadat het telegram verzonden was, begaven Raffles en

Brand, de eerste als Lord William Aberdeen, zich naar de woning van de Fultons.

Met tranen van blijdschap in de oogen luisterde het echtpaar naar de verklaring van den edelen lord, die er zich wel voor wachtte mede te deelen, dat hij zelf en niemand anders, de geheimzinnige persoon was geweest, die dit alles tot zulk een goed einde had gebracht.

Raffles overhandigde Lucy, die hem met een blik van innige dankbaarheid beloonde, de prachtige juweelen en onttrok zich door een haastig vertrek aan verdere loftuizingen.

Toen zij weder op straat liepen, zeide hij lachend:

— Dat is de schaduwzijde van dergelijke ondernemingen, dat ik mij nooit kan vrijwaren voor uitbundigen lof van de lieden die ik een kleinen dienst kan bewijzen.

— Lieve hemel, noem je dat een kleinen dienst? riep Brand uit. Diamanten ter waarde van duizenden ponden sterling, en je verloofde terug te krijgen?

— Nu, laat het een groote dienst zijn, riep Raffles lachend uit, ik ben in ieder geval blij, dat die lieve Lucy haar echten verloofde terugkrijgt.

— Maar nu zal ik je toch niet loslaten, beste Edward, voordat je mij eens eindelijk gezegd hebt, hoe je in 's hemels naam dien Mike O'Flenn hebt kunnen ontmaskeren. Ik heb er nog steeds geen flauw idee van!

— Omdat je nog steeds weigert logische gevolgtrekkingen te maken uit wat je opmerkt, beste jongen! hernam Raffles. Je moet je herinneren, dat verscheidene personen geklaagd hebben over de ongewone en plotselinge verandering die er met George Hearst na zijn terugkeer uit Indië had plaats gehad.

— Ja, dat is waar.

— Welnu, ik vroeg mij af waaraan die plotselinge verandering in zijn karakter wel te wijten zou zijn. Verder achtte ik het zoo monsterachtig, dat een jongeman zijn eigen verloofde zal bestelen, dat ik een oogenblik aarzelde hem als den waren schuldige te beschouwen. Maar toen de feiten zich onomstootelijk vaststelden, werd ik vanzelf er toe gebracht, mij af te vragen, of deze

George Hearst soms een dubbelganger was van den echten! En dat vermoeden werd een zekerheid, toen ik den binnenkant van zijn hoed had gezien.

— Wat zeg je? riep Brand uit.

— Ja! Toen wij eenige dagen geleden het huis van de Fultons verlieten, nam ik zijn hoed van den kapstok en in den rand vond ik een zwarten veeg, die mij zeer verdacht voorkwam. Ik rook er aan en al spoedig wist ik hier te doen te hebben met een haarkleurmiddel, dat in Indië vervaardigd en veel gebruikt wordt. Nu weet je, dat George Hearst pikzwart was en vanzelf deed zich de vraag voor, om welke redenen de verloofde van Lucy Fulton dan toch zijn haar wel zou verven.

— Maar waarom liep je bij die gelegenheid zoo vlug de trap op om zacht eenige woorden met Lucy te wisselen?

— Toen vroeg ik haar juist, of zij nooit eenige verandering in de kleur van hoofdhaar bij haar verloofde had opgemerkt.

— En zij antwoordde?

— Dat het steeds gitzwart was geweest!

— En was dat alles?

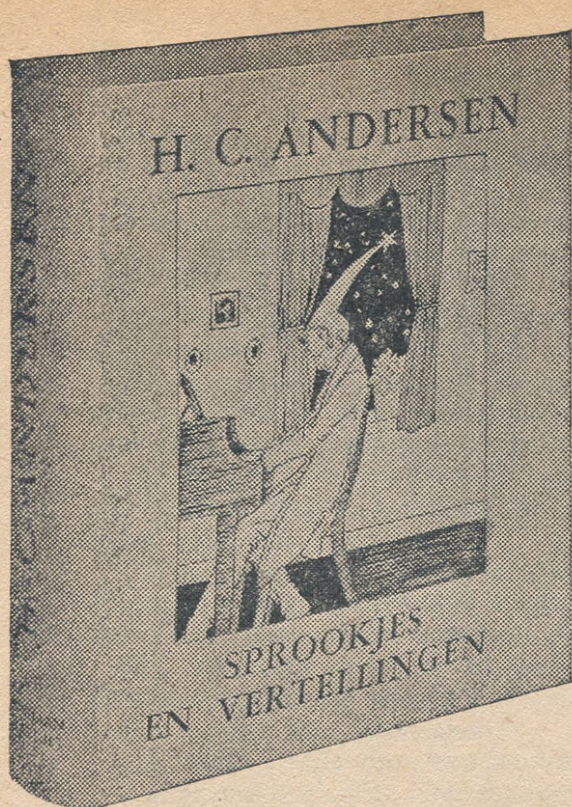
— O neen, bij mijn ongewenscht bezoek in de slaapkamer vond ik het fleschje met kleurstof, waarmede hij gewoon was iederen ochtend zijn haar opnieuw te verven. Vandaar ook, dat de oude bediende Henri hem des ochtends zijn ontbijt niet mocht binnenbrengen, zooals hij dat vroeger steeds gedaan had. En dat is alles! Ik vroeg verlof, op Scotland Yard het misdadigersalbum te mogen doorbladeren, en vond daarin een foto van een misdadiger, Mike O'Flenn, geheeten, die sprekend op George Hearst geleek, behalve dat hij rosblond was — en de rest was natuurlijk kinderspel!

Brand keek zijn vriend eenige oogenblikken vol bewondering aan, greep zijn hand en zeide op warmen toon:

— Edward, er zijn maar weinig mensen, die jou evenaren in scherpzinnigheid van opmerking en schranderheid! Jij noemt dit blijkbaar een kleinigheid, maar ik zal het altijd blijven beschouwen als een van je roemrijkste daden.

De volgende aflevering bevat:

DE GROOTE WEDSTRIJD

GOEDKOOPE EDITIE

H. C. ANDERSEN'S SPROOKJES EN VERTELLINGEN

*Andersen's werk is onvergankelijk;
de groote wijsheid daarvan is van
alle tijden, voor oud en jong; ge-
slacht op geslacht wordt er onver-
minderd door geboeid!*

Een ieder kent Andersen als een
boeiend verteller. Velen hebben
enkele van diens sprookjes en ver-
tellingen gelezen, verspreid in
uitgaven en tijdschriften. Een

volledige verzameling van Andersen's werk kostte

VOORHEEN MINSTENS TWINTIG GULDEN

Wij bieden thans aan, een prachtig gedrukte en royaal uitge-
geven, goedkoope editie, gebonden in fraaien luxen stempel-
band met gouddruk

VOOR SLECHTS fl 5.90

Dit prachtboek bevat ALLE sprookjes en vertellingen van
Andersen, bijna 800 pagina's omvang, geïllustreerd met

32 PLATEN VAN RIE CRAMER

waarvan een viertal in prachtige kleuren.

Jarenlang kunt U uit dit boek aan Uw kinderen de heerlijkste
sprookjes, de fijnste verhalen vertellen.

Het verschuldigde kan desgewenscht worden voldaan in maan-
delijksche termijnen van fl 1.— of méér. Toezending geschiedt
onmiddellijk na ontvangst van onderstaanden bon, in te zenden aan
N.V. Boek- en Kunsthandel H. Nelissen, Prinsengracht 627,
Amsterdam-C., tel. 31791. Postrekening 60092.

BON Ondergeteekende verzoekt hem te zenden Andersen's
Sprookjes goedkoope editie. Het bedrag ad fl 5.90/de re
maandelijksche termijn ad fl is aan U verzonden.
(Doorslaan wat niet wordt verlangd).

NAAM:

ADRES:

